

7300. II. C. c.

8. 10. 1841

NAÚKAPOLNE
PRIPOVÉSTI
SA
SLOVÉNSKO
MLADOST

NA PRODAJ PER PATERNOLLI
V' Gorizi ino v' Ljubljani
1841.

~~7000~~ II. C. c. 2. R.
7000.

✓

NAŮKAPOLNE

PRIPOVĚSTI SA ŠLOVĚNSKO

MLADOST

Na prodaj per Paternolli

V' GORIZI INO V' LJUBLJANI
1841.

WATKINS

PROOFST 24 SLOVANSKO

WADOST

WATKINS & CO. LTD. LONDON
1881.

030042560

NAGOVOR.

Bratje ino sestre slovènskiga rodu!

*V*edno shelite mnogo lepih pripovésti iméti, de se is njih lepiga sadershanja ino brumniga shivlenja nauzhite. Glejte, tukaj imate sopet mnogotere pripovedi. *V* spomin vam jih dam; vsemite ino berite jih. Najdli bóte v' njih zhudapolno vladenje boshje, najdli, kako vsmilèn je Bog vbogih sirót, ino kako ljubesnivo On sa njé skerbí. Is njih pihlá sareš dober ino brumen duh; is njih isvira, posnemljiv isgled ponishnosti, pokorshine, poterpeshljivosti ino gorézhe ljubésni do vsmilèniga Ozheta, kateri je v' svetih nebesih. — Upam, de bom s' tim majhnim delam nekterimu veselje storil.

Joshef Sabukoshek

BOG

Vbogh sirôt vsmileni Ozhe.

PETER VEŠ DOBER FANTEJ.

Peter, edín sin vbogh bogabojezhnih staršhev, je ne dalezh od farne zerkve v' flábi jispizi domoval. Peter, veš dober sante, je bil pridin, svéšt ino svojim staršhem vselej pokorin. Staršhev perva škerb je bila svojiga otrôka v' keršhanškim nauki prav poduzhiti; satorej so mladiga pobzha, ker je she v' sibili bil, uzhili Bogá sposnavati ino ga moliti. Predin so mu ozhe ali mati kruhka podelili, so mu pokasali, de je ta, od kateriga vse dobro pride, Ozhe nebesški.

Dobro so vedli, de se mlade glave ino mehkiga serza vse dobro ino lepo lehko

prime; ako se pa samudi, se bode s' hudim obraščlo, kakor sapuščena njiva s' ternjem ino s' ofatam, katera obdelana ni. — Po poldne eniga dne, ko so mati v' vertú pridno delali, pride pobizh poln otrozhjiga veselja k' njim v' vert; pa — kakšhino veselje imá nad tako lepimi róshizami! she nagledati se jih ne móre.

Mati tolko veselje pobizha nad róshizami videjozhi ga prav prijasno tako nagovorijo: « Ljubi Peter! kaj ne, roshize tebi dobro dopadejo; ali pa tudi vesh, kdo jih je saščadil? »

Peter. — Tega jes ne vem; morde ste jih vi saščadili, ljuba mati!

Mati. — Jes jih nisim saščadila, ampak eden je, kateri v' spomládi travnike ino njive lepo oselení, róshize zhedno oblázhi, ino vso naturo oshiví, ino temu se pravi *Bog*, ravno ta je tudi té rumene róshizhe tukej saščadil.

Peter. — Kaj -- je *Bog* vse róshize na fvetu saščadil? kakó je to mogóžhe?

Mati. — Ljubi nebéščki *Ozhe* ni famo roshiz saščadil, ampak on je vse naredil ali štvaril, karkolj vidish: fónze, mefez, svésde, semljo; on je famo rekel, naj bo, ino je bilo; sató *Bogá vsigamogozhniga* imenujemo. On tudi sa vse štvarí modro fkerbi, on je *najdobrotljivshi*. Nje-

gova preljubesniva fkerb nam osnanuje
fonze rumeno, ki sa juterno sarjo is - sa
gór peršije, svetla luna, ktera na vezher
príjasna is hribov perplava, bres fhtevila
veliko svesd, ki se tolikajn lepo na zhi-
ftim nebu vtrinjajo, — osnanuje ptiza, ktera
pod fhirokim nebam leta, pa tudi velika
riba, ki se v' dnu neismérjeniga morja vali.
Njega veliko fkerb nam osnanuje zher-
vizhek, ki se v' prahu giblje ino kapljize
juterne rose napije, fhe lepšhi nam ka-
she vfako sernze, ki se v' semljo vershe,
sgnije, spet oseleni, ino veliko shlahniga
fadu obrodi, Grosovitni blisk, ki fkos obla-
ke fhviga, ftrafhni grom, ki maje nebesfh-
ki ftrop, pa tudi hladni vétриз, ki prijetno
pihlja, nam osnanuje, de Ozhe nebéfhi
sa naf fkerbi.

Peter. — Kaj ne, mati! ker je Bog vfm
ftvarém tako dobrotljiv, je tudi meni mi-
loftljiv?

Mati. — Tudi tebi je on dobrotljiv; dal
ti je shivlenje, sdrave ude, dal fkerbne
ftarfhe; le po gošto na Bogá misli, na
Ozheta vsmileniga. Varuj se vselej hudiga,
ino ftori dobro, sakaj, Bog te povfodi vi-
di, on je vedno per tebi, njega oko vse
vidi, ino njega uho vse flifhi, on je vse-
vedozh. — Misel na prizhejozhnost, na mi-
loft ino na vfigamogozhnost boshjo fanta

preferzhno veseli, vezhkrat sam per sebi je mislil na dobriga Ozheta v' nebesih, kako modro on vlada v' vesolen svet ino kako lepo oblazhi roshize na polju. — Tako tudi vi ljubi otrozi! se vezhkrat spomnite na prizhejzhnost ino vsigavednost boshjo. — Njegovi starshi so mu v' vsm bili posnemajozh isgled brumnosti, ponishnosti ino poterpeshlivoosti, iskali so pred vsm otroku nebeshko kraljestvo ino njegovo pravizhnost. Petrovi starshi so to lépo navado imeli vselej na glas moliti, ker so tako prav poboshno pred jedjo ino po jedi k' nebeshkim Ozhetu roke skleпали ino molili, prafha jih fant, kaj delajo? Ozhe mu odgovoré: « Ker vse, kar imamo, od Bogá pride, je nafha dolshnost, de ga sa dobrote sahvalimo, to je: de Bogá molimo. »

Peter. — Jelite, de se mu tudi jes morem sahvaliti?

Ozhe. — Ja dolshen si, dolshen Bogá hvaliti ino moliti.

Peter. — Kako pa imam moliti?

Ozhe. — Pred jedjo vsdigni proti Bogú svoje rozhize ino moli: « Blagoslovi (posheguaj) vezhni Ozhe! svoje dari ino naf, de jih bomo savshivali h' tvoji hvali vfaki zhaf, po Jesufu Kristufu. Amen. Po jedi moli: » Hvalen bodi vezhni Bog, sa

dobróte svojih rok, ki smo jih savshili, ljubi Ozhe, prošim te, vselej se nas usmili! » Amen.

Škerbni staršhi nauzhijo mladiga Petra mnogo lepih molitviz. Svezhér, kadar spat grefh, ma pravijo, poklekni na kolena ino moli tó vezhéno molitev: « Bog vsmileni Ozhe! prav lepo te sahvalim sa vse, kar sim od tebe prijel, odpusti mi, zhe sim te rasshalil. Daj meni, mojim ljubim staršhem, ino všim sladko spati, ino jutri sopet sdravim vstati. » Amen.

Sjutrej, kadar vstanešh, moli: » O Bog moj Bog! tebi se sbudim, ino te lepo sahvalim, de fhe shiyim. Varval si me nizojšhno nozh, vari me fhe denašhni dan, ino pomagaj mi, de bom vselej tvoji sveti vólji vdan. » Amen.

Zhes dan pa tako k' Bogu sdihuj; kadar délo sazhnešh moli: « Bog moj vézhni gospodar! ti mi dašh to délo, k' tvoji zhašti ga štorim svesto ino veseló. Le po tvoji volji vse štoriti prav shelim, ino se vezhniga plazhila tam v' nebesh vefelim. » Amen. — Kader delo dokonzhafh sdihni: » Moje delo je štorjeno, tebi Ozhe je isrozheno, sveti blagoslav ali shegen delu daj, meni pa enkrat sveti raj! » Amen.

Kadar uro šliffish biti sdihni: « Bo-

di hvalen vézhni Bog, vsako uro, vsaki zhas, sdaj ino na posledno uro, Ozhe, uf-mili se zhes nas! » Amen.

Kadar obhajaj gredó, poklekni ino moli: « Jesuf, ti sdavje bolnikov! daj bolnima svojo pomozh, daj mu vredno prijeti tvoje presveto refhno Telo, de mu bolesen ne k' smerti, ampak k' sveli-zhanju bo. » Amen.

Kadar slifhish merlizhu svoniti, mô-li: « Bog se vsmili vérne dushe, ki je is téga sveta fhla, daj ji, de bo tam v' ne-besih svéti raj vshivala! » Amen.

Tako so fkerbni starshi svojiga otrô-ka she v' mladosti v' sveto zhednost ino brumno shivlenje nagibali. Naj bo tudi vam ljubi starshi! najvezhi fkerb mlade ferza svojih otrok v' sveto zhednost ino brumno poshteno shivlenje nagibati. —

,Starshév perva fkerb je bila pobí zha v' fholo v' uk poslati. Dobro so vedli, de je boljshi sastopnost v' glavi, kakor v' fkrinji slató; sakaj premoshenje se pomé-te, kakor zestni prah; kar pa zhlovek v' ferzu nosi ino v' glavi imá, mu noben tat, tudi nobena vjima ne vsemi. S' velikim veseljem je hodil Peter v' fholo, prav prid-no se je uzhil. Enkrat, letni zhas je bil, ko so pod drevjem per svetli luni vezher-jali, in ko jim prepeliza vezherno pesem

prijásno poje, sazhne Peter svojim staršhem pripovešt od egiptovskiga Joshefa pripovedovati. Ozhe ino mati sta svestó poslušhala. Kadar fant svojo pripovešt prav po otrózhje she dopove, mu seshejo ozhe v' besedo ino rekó: « Glej, mladi Peter, kako modro Bog zhlovekove pote vlada ali visha! Js nevoshlivosti savolj sanj ino pisane suknje so bratje Joshefa jeli zher-titi, ino mu ne morejo vezh dati lepe besede. Sklenili so svojiga brata vbiti, pa Bog, kdo ve njegove sklepe! nikolj ne sapusti svojiga slushabnika. Ravno kupzi blis do njih pridejo, bratje Joshefa is vodnjaka vsemiemo, ino jim ga prodajo sa dvajset frebernikov.

Joshef britko joka, prosi, pa nizh ne pomaga. Ptujzi ga pelajo na Egiptovsko, kjer je bil nedolshen v' jezho sapert. Pa Bog tim, kateri v' njega saupajo ino ga ljubijo, vse k' pridu oberne, tudi nedolshniga Joshefa v' jezhi ni posabil. Povikshhan je bil, refhil je svoje ino zelo deshe-lo od lakote. Oh, kako dober si ti, Bog! ino kako modro vse vladash!! — Ljubi Peter! tudi jes ino tvoja mati sva she slabá, morde te bodeva kmali sapustila; o tedaj le na Bogá saupaj, on, ki je brum-siga, nedolshniga Jóshefa is jézhe refhil, e nbo tudi zhes té vsmilil, ako bosh brum-

no ino bogabojezhe shivel. « Te besede vbogiga fanta takó vnamejo, de se milo joka, svojo glavizo na materno krilo poloshi, ino jokaje rezhe: » O ljuba mati, ino ljubi ozha! faj fhe sdaj ne bošte vmerli, komu pa bote mene vbogo siróto sapuusti-li? »

Ozhétu se Peter usmili, ki she sdaj obshaluje prihodno sgubo, ino tolashijo ga rekozhe; « Ljubi Peter! le ne obupaj po najni smerti, *Saj je Bog vbogih sirot vsmileni Ozhe*; on te ne bo posabil; le svešto mu flushi. » Bo naji Bog doneš ali jutre k' sebi poklizal, pojdi k' mojimu bratu Jsidorju; on bo tvoj ozhe. »

Tak so Petrovi starshi povsodi perloshnost najdli, svojimu sinu svelizhanški nauk dajati.

PETROVI STARSHI

VMERJEJO.

Kar so Petrovi starshi od svoje blishne smerti prerokovali, se je sgodilo. Le tri tédne so fhe po tim njegovi ozhe shiveli. Peter ni bil per sadni uri svojiga ozheta. Oh kakfhino shalošt obzhuti, kadar svojiga

ljubiga ozheta na mertvafhki póstlji (na parah) mertviga sagleda ! gre tje kaj, ino milo jóka in shaluje rekozh : « Oh ljubi ozhe ! komu ste me sdaj sapustili ; kdo bo v' prihodno sa me fkerbel, kdo me redil, kdo me tako lepó uzhil, kakor ste me vi uzhili ? Vtihnile so sdaj vafhe ufta, ktere so meni tako lep nauk dajale. Terde so sdaj vafhe roke, ki so meni toljkobart kruha delile. Merslo je sdaj vafhe ferze, ktero me je preferzhno ljubilo. « Pa — kaj bom toljko shaloval po mojim rajnim ozhetu ? *Bog je vbogih sirót vsmileni Ozhe.* Na to stopijo mati v' hifho.

Peter. — O ljuba mati ! povejte mi, kaj so pa ozhe narozhili na posledno ?

Mati. — Rekli so : « Saupaj na Bogá, bódi priden, brumen, bogabojezh, vbogaj rad svojo mater, ino moli sa svojiga rajniga ozheta. « Peter na koléna poklekne ino móli : » Bog—vam, ljubi ozhe ! vezhni pokoj daj, vezhna luzh vam svéti naj, v' miri le pozhivajte, sveti raj vshivajte ! » Amen. S' shaloftnim ferzam je spremil Peter svojiga rajniga ozheta k' pogrébu ; mille folsé je pretakal, kadar je vidil njegovo truplo s' teshko semljo sagrainjati, pa bersh se sopet na Bogá, na njegovo sve-to previdnost spomni, ktera shaloftnim folsé brifhe, ino jim tolashbo daje. Po po-

grébu gré v' zerkev, prav serzhno je molil per sveti mafhi sa dúsho svojiga rajniga ozhéta, profil je vsmileniga Ozhéta nebéfshkiga, de naj se vsmili rajniga ozhéta savolj drage, drage kervi svôjiga Sina Jesusa Kristusa. Ena fama kaplja tvoje kervi, o nedolshno Jagne Jesul! opère vse makeshe rajnih. « — Po svéti mafhi gré Peter s' svojo materjo na dom; vezhkrat se je spomnil svojiga rajniga ozheta lepih náúkov, vsak dan je molil sa - njih. Vezhkrat je tudi fhel na grob svojiga rajniga ozheta klezhat ino molit. — Ljubi otrozi! uzhíte se od mladiga Pétra v' teshavah ino nadlógah k' Bogu sdihovati, le v' njega saupajte, ino tako bošte tudi vi tolash najdli v' shalofstnih dnévih. Molite sa svoje rajne starfhe, morde shé imate ozhéta ali mater v' krilu matere zherne semljé pokopane, naj njih grob vafha defniza vezhkrat s' shegnano vodo poshkropi! —

Petrova mati od prevelike shalofti kmalo po pogrébu rajniga moshá do smerti sbolijo. Peter, ki svojo mater perferzhno ljubi, je nozh ino dan per postelji, ino jim stréshe. Sjutraj eniga dne, ker so se mati nekóliko bolsfi pozhutili, poshlejo Petra spet v' fholo. Shaloften fant sazhne, ko je v' famotni kraj v' léf prifhel, fkos kateri pot do fhole pelja, jokaje tako mo-

liti: « O ljubi Ozhe nebeshki! vsél si mi mojiga ozhéta, prósim te, bodi ti mój Ozhe ino všmili se vbóge síróte, posebno te pa prósim, ako je tvôja svéta vólja, bôdi milostliv môji révni bolni materi; daj jim sdravje! » — Komej de posledno besedo isrezhe, kar stópi neki ptujiz pred njega, ino ga prav prijasno tako nagovori: « Fantè! povej mi, sakaj tako milo jókash? » « Oh sakaj bi se ne folsil, odgovori Peter, môja mati so mi na smert bolni, ozhéta so pa v' kratkim pokopáli! »

Ptujiz. — Fantizh! kaj gréfh morde po sdravnika?

Peter. — Ne grem ne po njega, ker sva s' materjo révna.

Ptujiz. — Tukej imash pobizh nekaj denarjev, pojdi k' sdravniku ino kupi materi sdravíl. Peter se sahvali ino gré svoj pot, ptujiz pa tudi. Peter pride k' sdravniku ino ga s' folsnim ozhmi sa boshjo voljo prófi, de naj gré k' bolni materi. Peter komaj v' jispizo stopi, she kashe materi denarje všmileniga ptujiza ino rezhe: Mati! sdaj bova she loshej sdravnika plazhala, veliko, veliko denarjev sim dobil!

Mati. — Kdo je bil tak všmilen, de nama v' sili pomága?

Peter. — Neki ptujiz, ne posnam ga, mi je te denarje dal, rekozh: pojdi ino

kupi per sdravniku sdravil sa svojo bolno mater.

Mati. — Ref je: « Kjer je kol narvezhi fila, tam je boshja roka narbolj mila. » Na to pride sdravnik, previdi bolésen, ino najde mater v' smertni nevárnosti. Dan na dan materi flabejflhi prihája ino sposnajo blishno smert. Eniga dne, ko jim je prav flabo bilo, ino she prevideni s' sv. sakramentam poklizhejo Petra k' smertni postelji, ino ga rahlo tako nagovorijo: « Ljubi moj Peter! glej flaba sim, moja posledna ura se perblishuje, sapustila te bom. Bódi fhe v' prihódno brumen, bogabojzh, ino spomni se po moji smerti vezhkrat lepih naúkov ino prijetih dobrot svojih starfhev. Moli sa me ino sa svojiga ozhéta, tudi jes imam saúpanje, de bom per nebéfshkim ozhétu sa te profila. Saúpaj v' teshávah ino britkóstit na Bogá, saj je on vbogih firót vsmileni Ozhe! » Te beséde isrêzhe, pogleda fhe enkrat prizhejozhe, vseme od njih slovo, blagoslovi svojiga otroka ino - vmerje. O kóljka je shaloft ino britkoft firóte, v' kratkim ozhe-ta sgubiti, sdaj pa preljubo mater! V' sol-sah vtopljen poklékne na koléna ino moli: » O Bog! tudi mojo mater si vsel, tvoja sveta volja se je sgodila. O ne sapústi me vboge firóte; glej nimam ozhe-

ta ne matere vezh, bôdi ti moj Ozhe, ker si vsmilen. » — Na misi stoji podoba shalostne matere bôshje, k' nji se oberne sdihaje: « O premila mati sedem shaloft! ti ki s' grenkim folsami rane svojiga Sina vmivafh, bodi ti v' prihodno moja mati, faj si vsmilena mati vbogih sirôt. Prosti pa tudi per Bogu, svojim Sinu Jesufu Kristufu, naj bo milostliv sodnik moji materi! » —

Ljubi otrozi! veliko lepiga se snate nauzhiti od mladiga Petra. *Pervizh je vam lep posnemljiv isgled preferzhne ljubeshi do starshen.* Slifhali ste, de je Peter nozh ino dan per materni postelji zhul, jim v' bolesni stregel, ino sa-njé Bogá molil. Ravno tako ste tudi vi dolshni svojim starshen pomagati, jim postrezhi, ino sa-njé moliti, ki sa vas toljko fkerbijo. Zéle nozhí so mati per tvoji sibeli, o nehvalessen sin ali hzhí! zhuli, so sravin tébe v' sibeli ino te dojili; svojim uftam so ozhe kruha pertergali, ino tebi podali; ali tedaj ne saflushijo, de jih sa Bogam narajshi imafh, jim pomagafh, njih starost s' dobrotami podpirafh? Starshi so vam bili vafha roka ino noga, dokler niste, otrozi! mogli hoditi, ne shivesha flushiti; povernite jim!

Pomagajte, streshite jim, fkerbite sa nje ino zhe jim nizh nemorete drugiga storiti,

faj molite sa nje. « Almoshne ino persana-fhenja svojimu ozhetu ali materi Bog ne bo posabil, » ino jes rezhem de bo fédemkrat otrókam vse povernil. V' djanju, v' besedi, v' poterpeshlivosti spofhtuj ozhéta, de te oblagoslovi ali poshegna, ino de blagoslov ali shegen do kônza per tebi ostane. Nefrezhin pa bóde otrók, ki svojo mater shali. » *)

Drugizh vam je mladi Peter sgled poterpeshlivosti. Malo kteriga med vami ljubi otrozi! je tolika britkost sadéla, kakor Petra. V' kratkim ozhéta ino mater sgubiti, je velika nefrézha. Pa vse te britkosti je on voljno prestal, ker je boshja volja tako bila. Tudi vas zhakajo enake britkosti, prishla bo smert, doneš vam bo vsela ljubo mater, jutre fkerbniga ozhéta, pa potolashite se s' tém: « Kar Bog stori, vse prav naredi; njegova sveta volja naj se sgodi. » Prishla bo ura britkosti, teshav ino nadlóg, o ne obupajte tedaj, ampak voljno poterpite, faj si s' voljnim poterplenjem nebéfshko krono slushite! Jesuf vas fam k' voljnim terplenju opominja rekozh: « Kdòr hózhe sa menó priti, naj vseme svoj krish na se, ino naj hodi (volno) sa menó. Jes

*) Sir 3, 9-10.

sim pot, refniza ino shivlenje. » O sadenimo svoj krish, ino hodimo sa Jesufam in spomnimo se: « De Bog nash Ozhefhe smiram shivi, ino svojo milo roko nad nami dershi. »

Tretjizh je vam sgled terdniga saúpanja v' Bogá, ino v' njegovo previdnost. Kdo je toláshil vbógo síroto v' teshávah ino nadlogah, kdo drugi, kakor terdno saúpanje v' Bogá ino v' njegovo previdnost, katerga terdno saúpanje svelizhanfski nauk Jesufa Kristufa podpira. Jsvelizhanfski nauk jenjega tolashil, ino mu folse brisal, isvelizhanfski nauk, svéta vera ga tolashi na grobu rajnih starfhev, ona ga uzhí brumno shivéti, ino frézhno vmréti. Satorej, frézhen kdor ohrani, kar Jesuf naf uzhi, se svešto greha brani, kako frezhno on shivi! Refniza, pot shivlenja, je beséda bóshja, nam terplenje polajfha, nebéfa nam odpré. — Ljubi otrôzi! tudi vi nimate druge tolashnize v' teshavah, kakor to nebeshko prijatelzo sveto vero, isvelizhanfski nauk Jesufa Kristufa; satorej se ga dershite, radi ga vselej poslusajte, ino na tanko potaistim shivite, ako hozhete k' Ozhetu priiti v' svete nebefa. Sveta vera tudi podpira slabiga popotnika, de v' dobrim ne omaga, ino de v' hudo ne saide, ona káshe pot pravizhniga shivlenja, de se zhlovek

ne smóti, ino ne grefhi, ona zhloveku v' najhujših temah pregresniga sveta lepo sveti, mu veselje pošlajša, ino shaloštniga rasveseli. O koljki dobizhek, koljko plazhilo svete vere!

Peter vef boshji volji vdan sprémi svojo mater k' pogrebu, mertvaški svon ji sadno pot v' dolgo vezhnost rahlo poje. Na pokopalishu sahvali pogrébze, de so njegovo mater k' pogrebi spremili, na grob poklekue ino moli: « O Bog! sklenjeno je bilo v' tvojim neismerlivimu svetu, moje ljube starše k' sebi poklizati, bodi jim milostliv, operi ino ozhisti jih od madeshev s' svojo presveto kervjo, Jesus vsmileni! » — Po vsm opravilu gré Peter s' drugimi na svoj dom; néka stara babiza, teta mu je bila, je v' prihodno s' jim v' bajtizi prebivala. On ne samore dalej v' hifhizi svojih rajnih staršev oflati, kamorkolji pogleda, ne najde drugiga, kakor shalošten spomin svojih ljubih staršev. Misa, per kateri so mu rajna mati kruh delili, dreva, pod katerim so poletni zhaš sedeli, ino ga lepó uzhili, postelja, na kateri so ozhe ino mati vmerli, ino od njega slovó vseli, vse to je njemu shalošten spomin velike sgube. Sklenil je svoje domovanje sapustiti, ino k' svojimu strizu Isidorju iti. Pa preden de svoj pot

naſtopi, gré goſpod fajmoſhtra ſa ſvét ba-
rat. Goſpod fajmoſhter, brumen ſtarzhek,
mu ſvetvajo hiſho ſvoji ſtari teti prebi-
valſhe dati, ti pa, mu pravijo, ſlobodno
k' ſvojimu ſtrizu pojdi; tolashijo ga tudi
rekozh: « Reſ je, moj ljubi Peter, ti ſi v'
kratkim veliko ſgubil; ſvcjiga ozhéta ino
mater, pa le potolaſhi ſe, faj jih boſh
ſpét najdil v' nebeſih per dobrim Ozhétu.
Kjer kolji boſh hodil, ne poſabi ſvojih
rajnih ſtarſhev lepih naukov, bodi tako
brumen, poterpeſhliv ino bogabojezh, ka-
kor ſo oni bili, ino povſodi boſh frezho
imel. Kadar boſh ſopet v' ta kraj priſhel,
obiſhi ſvojih ſtarſhev mersel grob, ino
môli ſa nje. » Peter ſe ſahvali ſa lep
nauk, kuſhne jim roko, ſahvali tudi ſhol-
ſkiga uzhenika ſa vſe dobrote, ino drugi
dan ſa rano (sgodaj) podá ſe na pot k'
ſvojimu ſtrizu Jsidorju.

PETER NA POTI

K' SVOJIMU STRIZU.

Drugi dan ſgodaj vſtane Peter, moli
juterno molitev ino ſe ſpravi na pot; têsh-
ko mu je bilo per ferzu ſvoje domovanje

sapuſtiti, pa kaj hozhe ſirota. Svoji tėti bajtizo v' fkerb ino prebivaliſhe da, dokler nasaj ne pride. V' miſlih veſ ſhaloſten gré ſvoj pot, njegova teta ga ſpremi do velike zeſte, ino vſeme od njega ſlovó. Ker je ſhe dve ure hoda od doma biſ, pogleda ſhe enkrat proti ſvoji hiſhizi, pa je ne vidi vezh, le zerkveni ſvoník ali turn od dalezh bliſketá. Oh! je ſdihnil, tam ſo moj ljubi ôzhe ino môja mati pokopani; Bog ſe njih duſh uſmili! « V' ſhaloſti veſ vtopljen gré naprej, pa kaj ſe mu ſgodí? pravo pot ſgreſhi, ino pride veſ truden ino lazhen ſhe v' nôzhi v' temno hoſto (leſ), ſkos katero vôska ſteſà v' ſtraſhne berloge peljá. Luna je na oblazhnim nebu ſlabo ſvetila. Vbógi Peter dolgo v' nôzhi hodi ſém ino tje po léſi, miſlé, kmalí k' kateri hiſhi priti.

Pa na enkrat ſe ſtemni, huda ura ſe perbliſhuje, piſh po drevju rujove, grom vresava, de komaj glaſ ponavlja gromézhi ſhum. Vbógi fant v' ſtrahu po leſi ſém ino tje hodi, pa nikjer ne najde prave poti. Pod ſtari dob (hraſt) ſe vſéde, dokler ſe ne ſvedrí, ino ſam ſebe tako tolaſhi: « Kaj ſe bom bal, faj Bog je nad menó, on je povſodi, zhe ſe ravno bliſka ino gromi, de ſe gora ino goſd treſe; jeſ ſe ne bojim, ker je Bog ſ' meno. » —

Ljubi otrozi! ali se vam vbogi Peter nizh ne vsmili. Zel dan je hodil po terdi poti lazhen ino truden, svezher fhe postelje, ino strehe nima. O kak frezhni fte vi otrozi! ki fhe shive starfhe imate, s' njimi vezherjate, s' njimi tudi mirno bres vsiga strahú pozhivate; vbogi Peter pa, glejte, kako se mu godi! Pa on vse voljno poterpi, de se le boshja volja godi. Posnemajte tudi vi lep njegov izgled. Spomnite se vezhkrat na prizhejozhnost boshjo, kakor se je on spomnil, le v'varstvo Boga se perporozhite, ino Bog, ker je vsmileni Ozhe, vas bo vselej ovaroval. —

Kmalo po tim se svedri, nebó se sjáfi, luna ali mésez spet lepo svéti. Peter prav vesel vstane, ino gre po neki voski stesi dolgo, dolgo naprej, ino ravno se je sorilo, ko s' lesa na lepo, lepo polje pride. Ptizhize juterno pesem veselo zhverlijo, ino stvarniku prepevajo visoko zhaft, prepeljiza se na polju glasi, ino poje: « Pet peti, pet peti! » Fant poklékne, ker ravno memo krisha gre, na kolena ino moli tóle juterno molitev: « O ljubi nebéshki Ozhe! vsemi mojo hvalo sa toliko prijettih dobrót. Ti si me nozój pervaroval pred smertjo, o prosim te, vari me fhe danashni dan pred vsím hudim; vódi me na pot svelizhanja. » Komaj odmoli, kar pri-

dejo veseli pastirzi s' svojo zhredo is blish-
ne vasi, prav dobre volje so bili, in pe-
li so:

O nedolshnost, boshja lzhi!

Lepih zhednosti si mati,

Daj otrokam nam, de bi

V' tebi mogli mi ostati.

Sadovoljnost in pokoj,

Tiho nashih hish veselje,

Kar bogatim je le shelje,

Vse, nedolshnost! dar je tvoj.

Bres shalvanja, bres fkerbi

Dnevi nam naprej hitijo,

Vsi nam le veselje strijo,

Ker nas prosta mat' redi.

O nedolshnost, boshja lzhi!

S' nashih ferz se ne vgani,

In veselje nam ohrani

Gorh'ga, kakor ti si, ni!

Te verstize si je Peter prav dobro
nauznil, vezhkrat jih ponavlja ino poje.
S' pastirzami se je hitro sprijasnil, kruha
ino sira mu podelijo, pa tudi pravo pot

mu pokashejo. Pobizh se sahvali ino gre
 sopet vesel naprej. — Svezher pride k' ne-
 kinu bogatinzu, ino ga prav lepo profi,
 de bi nozoi per njemu prenozhoval, pa
 bogatinz se ga ne vsmili. « Prosim vas,
 faj kruhka mi podelite sa vezherjo, bom
 sa vasho frezho profil; » pa tudi kruhka ne
 dobi. Na to prideta dva hudobna pobzha,
 nevsmileniga bogatinza sinova sta bila, ter
 revniga Petra sa sijaka imata, ino ga od
 hishe prozh sasheneta — Ljubi otrôzi! O
 varite se, de ne bošte takfhniga nevsmi-
 leniga ino hudobniga serza, kakor sta bila
 ta dva pobzha, ino njih ozhe. Bog pravi-
 zhen jih je pa tudi v' prihodno ojstro shtra-
 fal. Bodite vsmileni révnim, faj bodite tudi
 vi vsmilenje najdli per Bogu! Ves shalo-
 sten gre Peter naprej, folsil se je. Skos
 veliko dobrovo (lef) pot pelja v' terg, kjer
 je njegov striz domoval. Dolgo v' nôzhi po
 dobravi hodi, mislé she taisto nozh na
 strizhovi dom priti, pa dalej ko v' dobrovo
 pride, bolj se temà déla, sadnizh pa she
 srôta pravo pot sgreshi. Sdaj na ves glas
 veka (joka) sdihajozh: « Oj joj meni,
 revesh vbogi! sopet nimam strehe ne ve-
 zherje, joj meni! v' tim temnim lesi me
 sna she divja svér vmoriti, o Bog, vsmili
 se zhes me! » Ko v' takim strahu po temnim
 lesu okolj gléda, na enkrat sagleda neko

prav svetlo luzh proti njemu priti. Strah ino grosa ga obide, ker dva bradašta mo-sha s' oroshjem sagleda, eden nese gore-zho baklo v' pesti. Peter od straha ganjen bersh pobégne, pa eden moshev sa njim napne vpijozh: « Stoj, pobizh! stoj, ne boj se! Mi dva nifva roparska tolovaja, ampak fva le strelza, ne boj se naji! Glej tukej sajzheka, vezherjali ga bomo, le s' nama pojdi. »

Peter gre s' njima, in eden od teh dveh, hostnikar (ali forshthnar) je bil, prafha fantka: « Kaj tako posno v' nôzhi v' dobravi ishefh, ino sakaj tako milo vekash ali jokash? Peter odgovori: « O kaj bi se ne jokal, ker nimam ne ozhéta ne matere vezh, kruhka ne morem nikjer dobiti, tudi stréhe ne, de bi prenozhoval! Vsmileni hostnikar pobzha s' sebo vseme v' svojo jispizo, mu posteljo, jesti ino piti da. Sjutrej sa rano vstane ves pokrepzhan Peter, moli juterno molitvizo, s' njim tudi molijo hostnikarjevi otrôzi, s' kterimi se je she bil svezher fosnanil, po molitvi pa sazhe tolé juterno pefem peti:

Zhaft Bogú! she sonze sije,
Vse k' shivlenju spet sbudi,
In veselje se raslije
Zhes vse stvarjene rezhi.

Zhaft Bogu! v' sazhetku dneva

Njega hvali roshni zvet,

V' gosdu, v' sraku (luftu) se odmeva!

Póvfod flifhim tizhe pét'.

Zhaft Bogu! se gosd rasméva,

Sver rujoye hvalo mu!

Dufha poj v' sazhetku dneva

Alelujo Stvarniku!

Vfi so bili fkos tolé juterno pesem
prav rasveseljeni, sofebno pa otrôzi, tri
dni ga hostnikar per sebi obdershi, zhe-
terti dan pa mu pravo pot pokashe do
striza, kteriga je dobro posnal.

PETER NA STRIZHOVIM DOMU.

Peter prav shidane volje gré svoj pot
proti tergu, kjer je njegov striz Isidor
Hrafnik domoval. Svezher v' mraki v'
hisfo stopi, ravno so vezherjali. Peter jim
dober vezher vofhi, gre ino poljubne ali
kufhne strizi ino teti roko. Isidor kmali

fposna Petra, k' vezherji ga povabi, ino rezhe k' Lisi svoji sheni: « Glej, Lisa! ta pobizh je sin mojiga brata Matevsha. So tvoj ozhe ino tvoja mati fhe sdravi, kak se kaj pozhutijo? » bara Petra Isidor. Fant jokaje rasodene svojo veliko sgubo ino rezhe: « Oba, oba sta she vmerla. » Isidor se sa svojim rajnim bratam milo joka, s' njim se tudi shena ino otrozi jokajo. Zhes dolgo rezhe Isidor: « Vmerla sta oba, Bog jim daj vezhni mir ino pokoj! O ljubi moj striz ino moja teta! prosim vas, ker sin sapufhena siróta, vsmilite se mene, ino bodite v' prihodno moji fkerbni starfhi. » Vsmileni Isidor fkos profhnjo revniga pobizha vnét, ga objame ino mu rezhe: » Fantizh! potolashi se, moj sin bofh v' prihoduo, ne bom te savergil, le priden, svest ino vbogljiv bodi: « Bog je tvoje starfhe k' sebi vsel, tudi mi bomo danaf ali jutri sa njimi prifhli; le Boga profimo sa frezhno posledno uro. »

Na to vfi pokleknejo na kolena, ino molijo na glaf sa rajne Petrove starfhe.— Prav lepó, milo ino veselo je bilo viditi to bogabojezho drushino na svojih kolénih v' vfi ponishnosti svojo molitev k' Bogu svojimu dobrimu Ozhetu opravljati s' tim terdnim saupanjam, de bo ta, kleri ptize pod nebam preredit, ino lilje na polju ta-

ko lepo oblazhi, tudi nam semljénzam pomagal. — O bratje ino festré! molite tudi vi vŕŕeŕej s' terdnim saupanjam, ino Bog, ki je vŕmilén, vaŕ bo oblagodaril. — Isidorjeva perva fkerb je bila, ŕvojo druŕhino v' kerŕhanŕkim nauku prav poduzhenó imeti. Njegova lepa navada je bila vŕŕak vezher s' ŕvojimi ŕkupej na glaŕ moliti. Po vezherji jim je ali is kerŕhanŕkiga nauka od kake reŕnize ŕvete vere, ali is shivlenja ŕvetnikov ali kako drugo lepo pergecdbo bral, de je vŕŕak s' dobrimi miŕlimi h' pozhitku ŕhel, ŕe Bogu ino angelju-varhu lepó perporozhil, ino s' dobro veŕtjo v' miru saŕpal. Bral je vŕŕako nedélo vezher po molitvi ŕvetiga roŕhenkranza ŕvoji druŕhini telé kratke nauke: kateri uzhijo, brumno ino bogabojezhe shiveti. —

1. Vŕŕako jutro ŕvoje perva miŕli Bogu poŕvetite, potem framoshljivo vŕŕanite, opravite s' branimi miŕlimi ino dobrim ferzam ŕvoje ŕjutrajne molitve, ino terdno ŕklenite, de bote Bogu s' velikim saupanjem ino s' veŕeljem vŕŕeŕej radi ino ŕveŕto ŕluŕhili, potler ŕe pa s' ŕhegnano vodo poŕhkropite.

2. Molite vŕŕeŕej pred jedjo ino po jedi, pred delam ino po deli, ino vŕŕe ŕvoje dela, teshave ino terplenje Bogu darujte.

3. Vezherno molitev nikar v' nemar

ne pustite, perporozhite se v' varstvu Marii Devizi ino svojimu angelju - varhu, isprafhovajte svojo vest, obudite vsak vezhér serzhno grevingo.

4. Varite se prevezh jesti ino piti, smérni bodite per jedi ino pijazhi, sakaj: « Kristjan je ino pije, de shivi, pa ne shivi, de bi jedil in pil, » govori sv. Bernard.

5. Zhe je mogozhe, bodite sledni dan per sveti mafhi, sosebno pa posvezhujte nedele ino prasnike; sakaj oni so dnevi molitve, svelizhanja, ino boshjiga shegna, ne odtegnite se pridigi ino kerfhanfskimu nauku.

6. Varujte se fkerbno sapeljivih tovarfhij, ino ne delajte prijasnost s' sapeljivmi tovarshi, ktéri sladko govorijo, v' serzi pa ojster mezh nosijo, s' katerim nedolshnost morijo. Ne verujte hudobuesham, ki pravijo: To ino to ni greh, de si je ravno neposhteno ino gerdo, le glaf svetiga kerfhanfskiga nauka ino svoje vesti poslusajte, ta vam pové, kaj imate, ino kaj nimate storiti.

7. Bodite ponishni ino poterpeshlivi, ne povsdigujte se zhes druge, kakor de bi bili boljshi od njih; le ponishnih misli do sebe bodite, kakor bi med všimi najhuji gresfniki bili; sakaj le v' ponishnim

ferzu Bog prebiva. Ne branite se teshav ino nadlog, le spomnite se: « De teshave ino britkoſti ſo vrate nebeſhke, ino ſveti krish je kraljeva pot k' nebeſam. »

8. Prejemíte vezhkrat ſv. ſakramente. Ozhiftite vezhbart ſvojo veſt v ponishni ino zhiſti ſpovedi, ino naſtite ſvojo duſho s' nebeſhko mano preſvetiga reſhniga Teleſa, ſakaj, ſveti ſakramenti ſo ſhivi ſtudenzi, is katerih boſhja miloſt iſvira, ino taſti, kateri ſe vezhkrat vredno per ſtudenzu (iſvirki) boſhje miloſti ſnajdejo, ſvojim ſerzam nebeſhko mokroto veſele tolashbe ſajemajo.

9. Odmikujte ſe vedno ſlabi druſhini, pleſu, vezhernimu vlahuganju ino ponozhvanju, poſebno nevarni igri, ſakaj per igri ino pleſu ſe veliko hudiga ſgodi. Sramoſhlivoſt bo omadeſhovana, nedolſhnoſt omedluje, ino vezhkrat ſe ſgubi.

10. Jmejte vſelej Boga pred ozhini, ino ſpomnite ſe, de Bog vſe vidi, ino vſe vé, tudi vaſhe najſkrivniſhi miſli.

11. Ohranite preſhlahtno zhiſtoſt, ino beſhíte pred loternijo. Zhiſtoſt je najlepſhi venez (kranzel) vſe lepote, ona vaſ prijetne ſtori pred Bogam ino ljudmi. Jeſus ſam pravi: « Blagor jim, ki ſo zhiſtiga ſerzá, oni bojo Boga gledali. »

12. Varite ſe lenobe, ktera duſho v

fkufhnjavah mori teh, kateri se s' delam ne branijo. Leni nima shive vere, ne praviga upanja, tudi gorézhe ljubesni ne. Vera léniga je mervta ker je nerodovitna, upanje njegovo je slabo, ker ne dela dobriga, ino ljubesni ni v' njem, ker sapovedi boshje sanizhuje. » Leni so oblaki bres vode, jefénfke drevesa bres sadu, govori fv. Juda Tadej. » —

Tako je brumen Jsidor svojo drushino uzhil, ino k' zhednosti nagibal, tako tudi vi starshi ino gospodarji storite! Vfmileni Jsidor fkerbi sa Petra, koker sa svoje lastne otroke. Poslal ga je v' blishno mesto v' fholo, de bi se prav dobro pisati ino brati nauzhl, tudi obrasovati ali malati ga je pustil uzhiti.

STRASHNA SMERT

JSIDORJA.

Svezhér eniga dne, jefénfki zhas je bil, gre brumen Jsidor sam na polje mla-do shrebe lovit, dolgo ga ni domú. Med tim syoni vezhno luzh, tershani ino blishni fofedje se v' tergi per krishu sbiró, kakor je ob fabotih navada bila, molijo

angelsko zhefhenje, po molitvi pa pojejo
vezherne pesem, Peter je tudi s' njimi pel.
Peli so:

Ko voda zhas naprej liti.
En dan je spet minil,
O de bi jes prot vezhnosti
Tud bolj prepravljen bil.

Kdor brumen je, in voljno stri
Oprav'k, ki Bog mu da,
Se vest sprafhovat' ne boji
Tud' nozh ne strafhi ga.

Sprafhujem se na tihim sam
Na tihim, v' prizh' Boga!
Sim bil bres greha tlé in tam?
Sim vbogal vselej ga?

Sim dalezhi prezh od hud' ga bil?
Sim shalil kdaj starfhe?
Kaj dobriga sim se uzhil?
Al sim tud' spomnil vse?

Kar mi vkasali starfhi so,
Al vselej rad sim stril?
Je frézha vboganje mi blo?
Al sim prevseten bil?

Sim rad pomozh tud' drugim dal?
 Kar dobro je, rad stril?
 Se nisim shalit' koga bal,
 Deb' tud' otrok le bil.

Al more vest mi mirna bit?
 Ak bi blo dan' s' mi vmrét',
 Bi mogel jes v' nebésa prit'?
 Vefelje s' Bogam' met? *)

Komej de odpojejo, bersh gre Peter
 striza na polje iskat, pa kak se vstrafhi,
 ker ga najde na tleh v' kervi se valati.
 « Striz, sa boshjo voljo! kaj vam je, kdo vas je
 ranil? » prafha Peter. Isidor rahlo odgovori:
 » Hudi shrebe me je ranil, o pomagaj po-
 magaj!! « Peter ves objokan hiti v' terg,
 moshje so s'he per krishi stali, ino jih
 krizhejozh profi: « O moshje! sa voljo boshjo
 vas prosim, hitro, hitro tezite (hodite) s'
 meno na polje, moj vbogi striz se na smert
 ranjen v' kervi valajo, hudi shrebe jih je
 ranil. » Moshje bersh hitijo na polje, ino
 najdejo, o shalost! vbogiga Isidorja hudo
 ranjeniga. H' domu ga nesó, pa komaj, de
 je bil s' svetim sakramentam previden, v-
 merje. O koliko shalosti ino britkosti je

*) Js pef. bukviz. gosp. V. Stanig.

sopet Petrovo serze obzhutilo v kratkim
 svoje starše s gubiti, sdaj pa svojiga lju-
 biga striza! Še pet let bil je Peter po-
 strizhovi smerti na njegovim domu. Veliko
 grenkih je moral v' tim zhasi od svoje tete
 poshreti, marskatero ludo poterpeti. Eni-
 ga dne sa rano, ravno je fantek is moli-
 tofskih bukviz juterno molitev molil, pride
 njegova teta Lisa jésna k' njemu v' jispizo
 ino sagromi nad njim rekozh: « Poberi
 svoje zape (zote) ino kar svojiga imash,
 ino pojdi si flushbe iskat, dalej te ne mo-
 rem per hishi imeti, ker fama otroke imam.»
 Peter shalošten svoje majhne rezhi pobe-
 re, sahvali teto sa vse dobrote, ino gre
 od hishe. Pa preden tisti kraj sapusti, gre
 na pokopalishe (mertvishe) in na grob
 rajniga striza poklékne, moli ino sahvali
 se sa vse dobrote, po tim pa tako sdihuje:

V' gróbu mirno se pozhiva,

Krilo semlje naf hladi,

Shalošt v' grobu ne prebiva,

Sérza shelja se sgubi.

Kar v' shivlenju naf rasjé

V' grób sa námi it' ne sme.

V' grobu hladnim se posábi

Kar je shivim teshko blo;

porozhi, vftane ino gre svoj pot naprej. Kmalí od kapélze na drugi ftrani ftoji kaſalo, ktero fteſo ali pot proti Novimgradu kaſhe; po tiſti fteſi gre, prav ſtermá pot je bila, miſle, v' Novimgradu flushbo dobiti. Zheſ dolgo pride na gorazhino ſterme pezhine, na palizo ſe naſlone ino s' ſtraſham gleda v' neismerljivo globozhino. Straſhni valovi ſhumezhe vode mu groſo delajo, ino ga ſtraſhijo! — Pa kak ſe vſtraſhi, ker v' globozhini lepiga konja bres jeſdarja ſagleda, sraven pa velikiga zherniga pfa neko zhloveſhko podobo ſa roko is vode vlezhati! (Poglej podobo ſpreddi.) Kaj more to biti, morde je hudi konj ſvojiga jeſdarja v' vodo vergel? « Hitro gre po nevarni poti v' dolino, ino najde, o néſrezha prevelika! nekiga goſpoda utónjeniga v' vodi. Zherni peſ, ker Petra ſagleda, zvili ino pela ga k' vodi k' ſvojimu neſreznimu goſpodu. Peter hitro utópljeniga ſa roko prime, ino ga je hotel s' vode potegniti, pa ni bilo mu mogozhe, ker je utónjeniga glava ino roka v' koreninah dreveſa ſapletena bila.

« O Bog! ſdihne Peter, kako te bom jeſ reſhil, ker ſim preſlab. » K' ſrezhi pride neki kmet s' vosam, oba ga komej s' vode potegneta, rahlo ga na vos deneta, ino ga pozhaſ v' Novigrad peljata. Peter

pelja sa bersde konja, prijasen kushek pa sraven vosa gre. —

Pa kak se vstrafhijo gradshinfki, kader sposnajo v' nefrezhnim svojiga shlahtniga gospoda!! » Nesó ga v' hifho, ino bersh poshlejjo po sdravnika. Peter, ker je she vezhbart v' bukvizah bral, kako se imajo utónjeni ali vmorjeni oshiveti ino ostrupljeni otéti, sazhne s' boshjo pomozhjo utónjeniga oshivljati. On je tako s' njim ravnal. » — Narprej je mertvinza ufta, shrelo ino nosnize od pen, blata ino pefka ofnashil, po tim ga s' pomozhjo hlapzov tako poloshé, de oblizhje ino perfi nishej pridejo, de loshej voda v' sapniku natezhena fkos ufta ino nos istezhe. Obleko mu od shivota odparajo, ino ga prav rahlo na sogrét modráz poloshijo, ga v' toplo volnato odéjo savijejo, stopale (noge) s' kertazhami, ude pa s' kosmatino ali flanelo proti ferzu slahkoma tako dolgo dergnejo, de se je shila ali shilino obzhutilo. — O koljko je bilo vefelje Petra, ko shilo biti obzhuti! De se tudi dihanje obudi, vsemi Peter prerésan zhebul ino riban hren, ino dershi mertvinzu pred nos, s' laneno v' vinfki jesik pomózheno zúnjizo uftnize, jesik ino meso okolj sób dergne, ino s v' olje pomozhenim perefam goltanez shgeta, dihne vezhkrat v' njega,

ino preden de je sdravnik prifhel, je she mertvinez oshivel. Vsi hvalijo Boga, de je spet shlahtnik oshivel, fosebno pa gospa. Na to pride sdravnik, previdi bolnika, hvali Petra ino njegovo ravnanje s' utónenzam, od kateriga modriga ravnanja mu je she prej gospa povedala. V' dveh urah po tim pregovori shlahtnik ino rezhe prav rahlo: « O Bog, kjé sim!! » Peter je hotel naprej iti, pa gospa mu rezhe: » O Peter! ne hodi od nas, tebe veliko plazhilo zaka, ker si refhenik mojiga meni dragiga gosпода. « V' treh tédnih gosпод osdravi, (gospa mu je she prej rasodela njega veliko nesrezho ino kdo je njegov refhenik bil) objame svojiga refhenika Petra, ino mu sa plazhilo Novigrad v' last da. —

Ljubi otrozi! vidili ste, kako modro Bog vlada ali visha zhlovekove pote, ino kako vse teshave ino britkosti, ako jih zhlovek voljno poterpi sa voljo Boga, njemu v' prid so, kakor nas pripoveš Petra vuzhi. Le tudi vi ravno tako v' Boga savupajte, ino poshteno, brumno ino poterpeshlivo shivite, kakor je Peter shivel, gotovo tudi vas Bog ob zhasu šile bres pomozhi sapustil ne bo; sakaj »

Bog vsmili se

Kjer šila je.

P A V L.

Pavlovi starshi so bili révni delavzi; od terdiga saflushka svojih rók so shiveli. Vmerli so mu, ko je she v' sibéli bil. Pavlova dóta je bila: slaba sibel ino slabe pehníze. Sosedje eno nedelo popoldne pri-dejo k' bajtizi, v' kateri je sapusheno dete bilo, svét dershat, ino prafhajo eden dru-giga: kaj bo sdaj firota sazhél, ino kdo ga bo redil? Vsaki miluje otróka, kateri v' sibéli od glada milo joka, pa nobeden se ga ne vsmili. Le samo Martin, neki ré-vin bogabojezh kmet, ki je shé prej pet majhinių otrók imel, se zhes firoto vsmili, ino obljudi sa--nj fkerbétí. Sósédje ga fvarijo ino pravijo: « Martin! kaj mislish, ti shé sam imash veliko otrok, she tim nimash kaj jesti dati. » On jim pa odgo-vori: « Milostliv biti ino prav storiti je Bogu ljubshi, kakor darovi; ino kdor se siromáka vsmili, ino mu kaj podeli, ta Bogú posojuje, ino Bog mu bo obilno povernil. *) Nevsmileni sósédje Martinu sa

*) Prig. 19, 17.

pobzha fkerbéti radi puštijo. Redil ga je v' strahu boshjim, shé v' mladosti ga je nagibal ino vadal v' delu, vezhkrat mu je rekel: »

Kar se v' mladôsti nauzhish,
S' tim se na starost perfkerbish. »

Pavle je vselej svést ino pokóren bil svojimu redniku; rad ga je vbogal ino svešto delal. Bil je pobizh prav veseliga ferza, zhe je ravno vzhasi kruha stradal. Kadar ni domá potrebniga dela imel, shel je k' drugim na delo; vsi so ga radi imeli. Vse kar si je Pavle saflushil, je svojimu redniku dal; tudi kruhka si uštam perterga, ino mu ga svezher damo prinese. — O ljubi otrôzi, tudi vi tako storite!! Martin, Pavlovi rednik je bil s' vsm sadowoljn; vezhkrat je svoje otroke opominjal, de naj bodo pridni, poshteni in sadowoljni s' tim, kar jim Bog da, rekel jim je: »

Kjér je pridnost gospodinja,
Boshji strah pa gospodár,
Tam je ljuba sadowolnost
Bogu posvezhen altár.

Pavlu ni nobeno delo bilo pretêshko; vse je rad s' veseljem storil, ino Bog ga je povsodi blagoslovil. S' veseljem sa vsáko delo prime, sraven si pa shvishga ino poje. Sjutraj sahvali Bogá, de ga je obvaroval pred vsim hudim, moli juterno molitiv, po tim pa poje:

Juterna pesem fantizha. *)

Spet dan je tlé in prezh je nozh,

Jes sim v' shivlenju fhé!

Bog! dan je strila tvoja mozh,

Kak' ti fkerbifh sa me!

Kdo vsaki zhaf sa naf fkerbi?

Kdo nôzhi pokoj da?

Kdo trudniga rasveseli? —

Vse pride od Bogá.

Ti hozhefh de fpet vid' mo se,

Ti sh'vot in duh sbudifh.

De sonze gor' in doli gré

Vsak' dan, le sam Ti strifh!

Vse dobro pride od Bogá,

Le on samore vse;

*) Gosp. V. Stanik.

Kolk' dobra mi vsak' dan da,
Kak dober Ozhe je.

Dobróta tvoja je, de sim;
Bog! Ti sa me skerbisih.
O daj, de vselej to le strim,
Kar Ti mi narozhisih!

S' veseljem ózhem h' delu it',
To hoshja volja je.

Se hud'ga varvat, dobro strit',
Perpravno 'mam serzé.

Ti ljubi Bog! per meni si,
Ak' ravn' ne vidim Té,
Me vidisih pak in slisih Ti,
Naj bódem tam al' tlé.

Ak' jes vesel po delu grém
In skerbno se uzhím,
Bogú dopadem, in ljudém,
In serzhni mir vdobim.

Tako je Pavle tudi s' pesmami Bogá
zhaštil; prav dober pevez je bil. — Vstala
je v' tim zhasu huda lákota ino dragota
po desheli. Pavlovi redník sazhné s' svo-
jimi silo terpéti. Svezhér eniga dne pride
Martin ves shalosten is polja domu, ino

rezhe k' svoji drushini: « Kaj bo, fufha ino vjima nam bo vfo shetvo vséla, fhe femena ne bo, oh, s' zhim vaf bom redíl, s' zhim dazijo plazhoval! Poklékne pred boshjo martro v' hishi inu móli: » O lju-bi Jefuf, moj Bog ino Gofpód! vfmili fe zhes naf, ino pomágaj mi, ker fim v' ve-likí fili. Vfmili fe, ne zhés me, ker fim grefhnik, ampak zhes moje otrôke, ki bo-do, ako nam ne bosh pomagal, od glada vmerli. Na to ftopi Pavle v' jifpizo, folsé ga polijejo, ko vidi fvojiga rednika tako milo k'Bogu sdihovati, poln terdniga sau-panja v' Boga, vfmileniga Ozheta, ga tolashi rekozh: O ljubi ozhe moj rednik! nehajte shalovati, prihodnost je v' boshjih rokah, ako ravno naf Bog, ki fmo saflushili, sdaj tepe, bo pa drugobart nafhe rane sazelen. Prosim vaf, potalashite fe, faj dober Bog vfelej shiví, ino svojo milo roko nad na-mi dershi.

On, ki roshize oblazhi,

Ino ptizam jéfti dá,

Tud' sa naf, ki vboshtvo tlazhi,

Shivesha dovolj imá.

Skosi té beféde Martin vef potolashen rézhe: « Ref je, kaj bom tako sdihoval,

faj je boshja roka mila, ino Bog nash milostliyi Ozhe she smiram oftane, ako nash ravno tepé. Ptize pod nébam shivi, lilje (limbarje) na polju oblazhi, tudi mene ino mojih otrok posabil ne bo. Kar on stori, vse prav naredi, njegova svéta vólja naj se sгоди! ” — Drugi dan gré Pavle, pél je, ako ravno je lazhen bil, v' hosto der-va nabirat; ravno so gradfhinski na lovu bili. Ko tako samishlen fuhi les nabira, flishti po zhernim lési strelzov pokanje, mladi sajzhek ranjen proti njemu híti, ga stérmo pogleda, ino mertev per njegovih nogah obleshi.

Pavle ves shaloften premishluje mertviga sajza, ino rezhe: « Revzhik, she ti imash sovrashnike! » Obfvojiti si ga je hotel, pa bersh se sédme sapovedi boshje spomni: « Ti nimash kraſti. » Rajshi, pravi, hozhem glad terpéti, kakor pa kraſti. — Ljubi otrôzi! varite se tudi vi tatvine, ino spomnite se vezhkrat sedme bôshje sapovedi, ktera sapove, vsakimu svôje pustiti, storiti, dati, vkradeno blago poverniti, ino storjeno fhkodo popraviti. — Vseme sajzhika, ino gre, od kodar se strelzov glas rasléga. Od dalezh she vidi velik ogenj, ino okolj njega veséle strelze sedeti, prav shidane volje so bili, peli so:

Popréj, ko se dani,
 She streliz s' pefami leti
 V' planino ali v' zherni les,
 Vefelo ko na plef.
 Kak' hitro pfe spusti,
 Vefelo v' gósho vřak' sleti.
 Sdaj tu, sdaj tam salájajo
 Sverino gonijo.
 Juhe! sa pukřho prime roka,
 Po hribih glafno poka: pik, pak, pok.

Pořtojna smoti fe,
 Kjer řtréliz s' pukřho frezhno gre:
 In svésde fe sazhudijo,
 Kjér njéga vgledajo.
 Tud' ferna fe boji
 Viřhave řtrařhne, kjér řtoji,
 In kam pomeri s' pukřhizo,
 Sverine padajo;
 Juhe! Kjer pukřho vsdigne roka,
 Po řtermih řkalah poka: pik, pak, pok.

Kjér řtréla sabuzhí,
 V' berlogi medved fe sbudi
 In jelen miřli v' řkali řkrit',
 Kaj more le to bit'? —
 Perlése tud' leřják

In mišli, kdo je korenják,
De vřaka svér beshi;
Kak' hitro sahrushhi?
Juhe! od řkale do potóka
Germi in glafno póka: pik, pak, pok.

Nar hitrej řhe sléti
Js gnesda sajz kjér sabuzhi
V' ufheřa ojřtri mu řtrelaj,
In miřli ři řkriváj:
« Oh kam bi ře le djal
Deb' réveřh řdaj řhe řhiv ořtal! »
Sakáj po zhemur on vřtréři,
Gotovo obleşi.
Juhe! kjér řprořhi pukřho řoka,
Od řtrela řtrařhno poka: pik, pak, pok.

In řtrélza vefelí,
De vřaka svér ře ga boji;
Al tuď Gofpoda řvojiga
Nad řvedřami imá.
řdaj mlad je in vefél,
Al najde ga Gofpodov řtrel.
řadene ga mogozhna řmert,
Na řemřjo pade terd.
Juhé! ne poje vezh, in rôka
Js pukřhó vezh ne poka: pik, pak, pok.

Pavel nefe sajza tjekej, ino ga polo-
shi k' nogam strelzov rekozh: « Tole vbogo
svérinzhe je mertvo per mojih nogah oble-
shalo, morde ste ga vi vstrelili? Na to
vstane neki prav prijasen mosh sale po-
dobe, knes ali grof je bil ino rezhe: »
Hvalim te fantè, prav pravizhen se mi sdish,
le tukaj k' nam se vsedi, jēj ino pi s' na-
mi. « Lazhen Pavl ne da se dvakrat pro-
fiti, bersh se k' njim vsede, jē ino pije;
prav dishalo mu je. — Ko je nekaj zha-
fa tako s' veseljem jedil, se sazhne folsiti.
Knes, ki je prav vsmileniga serza bil; pra-
sha fanta, sakaj tako milo jóka?

Fant jokajé odgovori: « O kaj bi se
ne jokaj, jes imam tukej sadovolj jesti ino
piti, moji starshi pa doma kruha stradajo,
she ovfenjaka nimajo. » Skos tako vsmi-
lenje ino ljubesen fanta do svojih starshév
vel vnet knes rézhe, ki mu folsé v' ozheh
igrajo: « Tudi tvoji starshi ne bodo v'
prihodno kruha stradali, le jēj ino pi, ko-
ljkor se ti poljubi. »

Vsmileni³ knes bersh poklizhe slusha-
bnika ino rezhe: « Vse ostanke obéda
v' korbizo poberi; sraven tudi dva bokala
vina deni, ino nesi fantovim starshem. »
Knes fanta tudi s' dnarji obdeli. Kdo je
bil bolj veseliga serza, kakor Pavle, de je
spet svojim rednikam imel kaj k' domu

prinešti! Prav lepó se sahvali, knesu roko poljubne ino rezhe: « Vse svoje shive dni ne bom posabil vafhlih dobrôt! » — Pa kaj se sgodi, o shaloft! komej pobizh v' les odide, kar púksha pokne, ino kugla vbogiga fanta glavo sadene. Na tlah na smert ranjen se Pavle sem ino tje v' kervi vala vpijozh: « Joj mene révi vbogi!! » Vfi prestrašheni k' njim hitijo. Vsmileni knes sam pobzhevo rano obeshe. Na to pride knesov sin Edmund, pa kako se vstrašhi, ker své, de ga je on ranil. Strel je bil na jelena namerjen, pa nefrezha! fanta sadéne. Shlahtni Edmund jokaje rezhe: « O Bog; kóljka nefrezha! nikdar ne bom pukího vezh v' roke vsel, ako pobizh vmerje. » Bersh vsmileni Edmund konja podbode, hiti jesdariti v' blishno mésto po sdravnika, Pavleta pa na pol mertviga v' grad nesó.

Pavle na poti milo sdihuje: « Oh moj ljubi ozhe, moja mati, kje sta? » Hitro poshlejjo po fantoviga ozhéta, knes mu rasodéne sinovo nefrezho ino ga tolashi s' tim: « fant bo she osdravil. » Sdej pélje knes shaloftniga Martina, Pavloviga redníka v' jispizo (hisho) k' njemu, pa komej Pavle svojiga rednika sagleda, ga she pobára: « zhe je prejél korbizo s' jedjo ino pijazho, ktero fo mu shlahtni knes poslali. ? »

Prizhejzhi se solsijo vneti od tolike fantove fkerbi ino ljubeshni do starfhev. — O ljubi otrôzi! tudi vi imate morde révne starfhe, pomagajte jim, ino podpi-rajte njih revfhino s' podporo milosti ino ljubeshni; faj vam bo Bog vse povernil. » —

V' tim pride Edmund s' sdravnikam; tá previdi rano ino rezhe: « Nevarnost je, pa vender imam upanje, de bo fant osdravil. » Dan na dan se Pavle boljshi pozhuti, ino v' nekih tjédnih k' veselju gradfhinskim ino svojih starfhev osdravi. Vfmileni knes fkerbi v' prihodno sa Pavleta ino njegove starfhe, dal jim je vfako leto shivesha sa potrebo, fanta je pa v' fholo poslal. Suzhil se je pravdarfkiga (doktorfkiga.) Stari knes vmerje, ino v' testamentu Pavlu isrozhi, ker je vezh gradov imel, prav lep grad Kamnik po imenu. Edmund shlahtni knes je njegov svest prijatel bil. — Ljubi otrôzi! glejte, kako modro Bog vladuje ali visha zhlovekove póta. Poterpitate tudi vi voljno v' teshavah ino britkoftih; ne posabite nikolj na Ozhéta nebesfkiga, storite vse k' njegovi zhafti, ljubite ga zhes vse, ino spomnite se: de

Kdor Boga prav svesto ljubi,
Ta ne bo nikolj na sgubi!

Oshenil se je Pavle, isvoljil si je v' sakon Lojso hzhér svojiga rednika Martina (brumna ino bogabojezha dufha je bila.)

Shivel je v' sakonskim stanu mirno, brumno, poterpeshljivo, všim je bil pofnemljiv izgled. Svoje rednike je k' sebi v' grad vsel, ino je jim stregel do sadne ure. — Všmilen je bil vbogim, nobeniga vboshzhka ni bres darú spustil, ino Bog ga je povsodi blagoslovil. —

Glejte, kako modro Bog vse vlada, kdo vé njegove fklepe?

V' teshavah ino nadlogah je Pavle v' Boga saupal, njemu se je perporozhil, v' njegove roke se je isrozhil, rekel je vezhkrat: « Kar Bog stori, vse modro ino prav naredi. » Satorej,

Zhlovek! Ozheta se dershi,

Prelepo sa tebe fkerbi,

Nja roke nikár ne savershi,

Vse modro ino prav ona stori.

SDIHOVANJE SA RAJNIM

STARSHI.

VBOGA DEKLIZA.

'Na vbóga dekliza fedí
 Nad réko, k' mimo vré,
 Is lepih plavih nje ozhi
 Dol tezhejo folsé.

Is roshiz spleta venez fi,
 In v' vodo vershe ga:
 Oh, ozhe! brat! — Oh! kje ste vi?
 « Kadaj bošta prifhla! —

En shlahtnik ravno blisha fe,
 In slifhi nje vpitje,
 On vidi mile nje solse,
 To sgane mu ferze.

« Kaj ljuba dekliza krizhifh?
 Tak sгодaj jozhefh she!
 Povej, sakaj britkost terpihf,
 Bom potolashil te!

« « Sirotiza pred njim stoji,
 Mu rezhe: nje folsé,

Britkost, ki ji ferze topi,
Le Bog odvseti ve! »

Glej na mertvišhu krish ſtoji,
Kjér moja mati ſpi,
In tle moj ozhe dol 'leti,
In reka ga mori.

Premozhna voda nefe ga,
Moj brat ſe v' njo ſpuſti,
Saſtonj, oh! vſa pomózh je bla, —
Tud' brat ſe s' njim vtopi.

Jes sdaj ſirota fama ſim,
Ker vmerlo mi je vſe!
In kadar zhaſa kaj vdobim,
Se pridem jokat tle! — » »

« Ne boſh jokala dalej ſe,
Jes zhem tvoj ozhe bit';
Si brumna vſa, jes pak ferze
Ti ozhem ſvefelit! » —

In h' ſebi v' hiſho jo sdruſhi,
Oblekc ſhaloſti
Noſiti vezh ji ne puſti,
S' veſelo jo ſmenji.

Per miſi pije s' njim, in je
Nedolſhna dekliza,

Bog verni tebi shlahtnik vse,
Kar vbogi (široti) roka da! *)

VEZHNOŠT.

Kádar h' konz shivlenja pridem,
In she gróbu blisham te
In, de vřhli so dnevi vidim,
In de pot she k' kraju gre:
Ozhem s' veselím ozhéfam
Gledat na fvét boljřhi tje,
Sdihniti' ozhem prot nebesam,
Kjér moj ljubi Ozhe je!

Szer bořh truplo ti fagnilo,
Bodeřh semlja in pepél,
Kar bořh v' grobu mir dobilo
Ktérga niřim tukaj imel!
Moja duřha bo sletéla
Tje zhes grob ino semljó
S' Bogam bo veselje imela
Gor, kjér jóka vezh ne bo!

Od veselja u veselje
Bog jo tamkaj peljal bo,
Tam ni smot, ne hude shelje
Ne terplenja, k' tle je blo.

*) Gosp. V. Stanik.

Viſokost Boga ſposnati
 Jo nefkonzhno veſeli;
 Njega vekomaj vshivati,
 Vekomaj jo frezhno ſtri!

SOŠEBNA LJUBESEN DO STARSHEV.

« Almoshine ino persanaſhenja ſvojimu
 ozhetu ali materi Bog ne bo posa-
 bil. » Prip. 3.

Shivéla je v' Japani *) néka prav po-
 bóshna vdova vezh lét v' teshavah ino na-
 dlogah. Tri prav pridne ſnove je iméla.
 Hude léta pridejo, révfšina ino glad jih
 ſtiſka; verh vſe pridnoſti kruhka ſtradajo.
 Kraljeva poſtava je tedaj prav oſtra tá
 bila: « kdor tata vlovi, ino ga deſheſki
 pravizi v' roke dá, dobí na roke veliko
 denarjev. » Sini premišljajé, kako bi bilo
 loſhejſhi tóljko ſhumo denarjev dobiti,
 ſklenejo, de naj ſe eden med trem po-
 nedolſhno tatvine da obtoſhiti. Majnſhi

*) Japan je imenitno zefarſtvo v' Asii proti ſon-
 zhnim is-kódu.

med njimi bersh pervólji, ino rezhe: « Jes rad vmerjem, de bodo le moja mati od glada refheni. » Bratje ga tedaj sveshejo, ino ga shenó k' fodniku, pred katerim se sam tatvine kriv sposna. Bil je v' jezho sapert, ino brata njegova dobila veliko fhtevilo denarjev sa-nj. Preden fodno hisho sapustita, gresta obá v' jezho k' jetniku, ga objameta inó vsameta jokajé slovo od njega. Sodnik se zhudi nad njih prijasnostjo, sapoyé svojimu slushabniku, de naj gre fkrivaj sa njima gledát, kam grésta. Ko domu prideta, bersh svoji materi rasodenéta, kaj sta storila. Mati to salsifhat jokajé sdihuje: « O vi vsmileni, pa tudi nevsmileni sinovi! Rajshi od glada vmerjem, kakor pa od kervavih denarjev svojiga otrôka shiveti. Hitro nesita fodniku denar nasaj, ino refhita mi mojiga fina is jézhe, ako je fhe shiv, je pa she vmorjen, o le grob mi fskoplita, po njegovi smerti ne bom dolgo vezh shivela. » Slushabnik govorjenje fkrivaj poslushajozh vse fodniku na tanko rasodéne. Sodnik poklizhe jetnika is jezhe, (mislil je ta, de bo sdej sadna sa njega) ino ga isprashuje, zhe je — ali ni tatvine kriv? S' veliko profhnjo ino shuganjem obstojí mladénezh svojo nedolshnost. Sodnik bersh prigodbo zesarju véditi da. Zesar fkos tó povést vuét, pohvali otroke savolj vsmilen-

ja ino ferzhne ljubesni do staršev, ino da jim dovolj shivesha do smerti. — Glejte kako modro Bog vse vlada! She tukej na tim sveti Bog otroke oblagodaruje, kateri sa svoje starše lepó fkerbé; kakšhino plazhílo jih pa she tam zhaka v' prelepi desheli per dobrim Ozhetu! — Refnizhno, « almoshine ino persanafhenja svojmu ozhetu ali materi Bog ne bo pošabil. »

SOŠEBNA ŠTANOVITNOŠT V' KERŠHANSKI VERI.

« Nebeshko kraljestvo sîlo terpi, ino le taisti, ki si sîlo persadenejo, ga bojo dosegli. »

Jesuf Kristuf.

Dva bogabojezha fantká keršhanske vere komej petnajšt let štara, šta bila v' leti 1648 po rojstvi Kristusa Turkam v' fushnost prodana. Krivoverzi sîlijo oba s' hudim mukami ali martram svojo vero satajiti, ino Mahomedanske se prijéti. Fantká odgovorita: « Raji vse tiranske martre prestaneva, kakor de bi vero satajila. Eniga dne obishe eden fantkov drugiga, de bi se v' keršhanski veri bolj ino bolj vko-

renila, pa — najde svojiga prijatela na tleh hudo ranjenga savolj sv. kerfhanfke vere leshati, bersh ga pobara: prijatel, ali fhe shivifh? — Rahlo mu odgovori: « Jes fm kristjan, ino ostanem do smerti.

To sasilfhat pade od veselja pred nje-ga na kolena, hvali Boga sa stanovitnost sv. vere, objame svojiga na smert ranjenga prijatla, ino njega rane kufhuje. Na to pri-deta gospoda kerfhanfskih fantkov, s' njima vezh drugih, ino eden teh pravi: Sakaj smerdlive vude ino rane kufhufesh? On odgovori: Sató, ker v' veliki zhasti imam vude teh, kateri savolj Jesufove vere terpé. Njegov gospod na to ferdit postane, ino vkashe, de mu bo, ako ne bo Mahomeda bolj ljubil, kakor Kristusa, uho odsekal. Fántek bersh vftane, vseme sravenstoje-zhim vojaku mezh, ino si uho sam odré-she rekozh: Hozhesf fhe drugo imetí? Glejte, kako nebesfko kraljéstvo silo terpi!

OZHITNA BOSHJA KASIN

ALI SHTRAFINGA

Eniga dne, poléti gre neki bogati-nez prav napuhnjeniga ferzá je bil, na polje raft ino shetev gledat, rayno je so-

pet desh sazhel fhkropiti. Vef nevoljen s' boshjo previdnostjo ino s' boshjim vladanjem sazhne na polju prizho drugih fosedov hudo Boga ino njega sklêpe preklinjati. Bog me ovari njegovo vfo kletiv popifati. Rekel je: Bog ne sastopi prav vladanja svetá, jes sim modrejshi ino vse bol rasumim, kakor on; bomo ga mogli odstavití..... Sakaj smiram deshuje, shito ne more dosoriti? Vfi ga svarijo, pa njih svarjenje nizh ne pomaga. — Komej nefrezhnik kletiv isrezhe, kar sabliskne, ino-strela ga vbije. Bog naj te fodi!! Glejte, kako ojstro Bog fhtrafa ali kara kletiv ino prevsetnost! Varite se kletve, bodite sadovoljni s' boshjo previdnostjo; ne marmrajte soper Bogá, ako vas nefrezhe sadenejo, ampak profite Boga, Ozhéta nebesfhkiga, naj nam da rasvetlenja, de bomo sposnali, de nam na svetu, ako Boga ljubimo, vse v' dobro iside; de se nauzhimo v' shalofti ino veselju, v' frezhi ino nefrezhi, se s' ponishnim serzam v' sveto boshjo voljo podati. Vse teshave, bolesni, hude léta, zhafna smert, so fkerbne póta boshje, ki nas k' Bogu pelajo. V' britkostih le Bogu se v' roke isrozhimo rekozh:

Kar Bog stori,
Vse prav naredi.

LJUBÈSEN ISHE LJUBÈSNI.

Shivel je v' Asii v' Kitajskim zefarstvu *) veliko let fkerben ozhe v' revshini ino britkostih. Sedem otrok je imel, ino v' zefarski flushbi je bil. Hude léta pridejo, glad jih stiska, njega majhen saflushek ni bil sadoft sam sebe, sheno ino otroke prerediti, nozh ino dan je fkerbel, kje bi dobil shivesha, kje dnarje, kruhka kupiti. Sila, pravi on, ne posna postave. Gre ino obropa zefarske saklade, vseme denarjev toliko, de sebe ino svoje preshivi, drugo pa pusti: Tatvina se své, in obsojen je bil, de mu imajo obe roke odsekati. Ozhe rasodene sheni ino otrokam svojo saflushe-no fhtrafingo.

Vsi jokaje rezhejo: Oh, kdo naf bo v' prihodno redil!! Narmajnsihi hzher komej sedem let stara pravi: « Ozhe, moje roke so mlade, so she preslabe sa delo, naj mi jih namesto vashih odsekajo. » Gre mlado dekle k' zefarju, ino ga tako nago-

*) Kina ali Kitajsko zefarstvo je narvezhi deshelfivo v' Asii. Semlja je prav rodovitna, pa vender je v' tistih krajih taki glad, de jih pogosto vezh kakor sto tavshent od glada pomerje.

vorì: « Svitli zesar! sposnam saflusheno fhtrafingo mojiga ozheta, pa kdo naf bo v' prihodno redil, ako mu bofh roke odsekal? Veliki zesar! glej moje blede nedolshne rozhize, vsemi ino odsekaj mi jih, le ozhetu bodi milostliv. » Zesar fkos toljko ljubesen otroka do svojiga ozheta vnet, se vfmili otroka, vflifhi njegovo proshnjo, ino ozheta prostiga stori. — Ljubi otrozi! fkerbite tudi vi sa svoje starfhe, pomagajte ino streshite jim, ino zhe jim drugiga stóriti ne morete, faj molite sa nje. Almoshine svojimu ozhetu ali materi Bog ne bo posabil", ino jes rezhem, fédemkrat bo otrokam vse povernil.

DVA KRALJA POD ENO

STRÉHO.

Ferdinand II. kralj Polfke deshele, je ravno s' svojim flushabniki na lovu ali strelu bil, ko saflifhi v' temnim logi glaf svonzhka; bersh popráfha flushabnike, kaj svojenje pomeni? Slushabnikí mu povedó: de duhoven gredó nekiga kmeta na smeri bolniga previdat. Kralj bersh podbode konja, ino kmali dojesdari do mafhnika, sto-

pi is konja, ino gre prav ponishno sa
 mafhnikam do revniga bolnika. Komej du-
 hovník svoje sveto opravilo opravijo,, stopi
 kralj k' bolniku, mu roko podá, revniga
 bolnika potolashi ino ga obilno obdaruje.
 Duhovník pa prizhijozhe tako nagovoré:
 « Veselite se donef vsi, fosebno potola-
 shén bodi ti moj bolan prijatel; glej, frezh-
 na je tvoja hifha, dva kralja sta tebe do-
 nef obiskala, Jesus Kristus, kralj nebes
 ino semlje, ino svetli kralj Ferdinand II.
 Dva kralja, eden vlada zhafno kraljestvo,
 drugi pa nebéfshko. Ponishno je spremil
 kralj — kralja nebes ino semle, pa fhe
 bol ponishoval se je Jesus kralj vsih kra-
 ljev, ker je pod streho grefhniga ferza
 prebivalshé vsel, shalofhno dufho potrofh-
 tal, njene rane sazeli, ino jo s' svojim refh-
 nim Telefam nafitil. — Tako tudi more-
 mo mi storiti, naj she bomo na polju ali
 domá, kadar na fpoved posvoni, poklek-
 nimo na kolena ino molimo sa bolniga
 brata ali sestro, profimo Boga, de bi mu
 On milost dal, vredno savshiti presveto
 refhno Telo — sadno popotnizo v' dolgo
 vezhnost,

ANGELJZI NASHI PRIJATELI.

Neki tiranfki poglavár je po nedolshno otrokam ozheta v' jezho vergel. She petnajšt mešov je bil nedolshen mosh sapert

Dolgo v' nózhi mati klezhé móli, pa tudi otróke moliti opominja rekozh: « Ljubí otrozi! fhe vi molite ino perporozhite se svojim angeljem varham; oni so našhi najboljšhi prijateli, naj usmileniga Ozheta nebeshkiga prošijo, de se bo nedolshniga jetnika všmilil. » Otrozi vbogajo. Najmlajshhi otrok savpije ino rezhe: « Mama, glejte angelze, kako se fvetijo, ino kako hitro letijo — dirjajo proti poglavarjevi hišhi! Shé v' hišho gredó. » Déte, pojdi spat pravijo mati, sanja se ti, k' temu krivizhnimu poglavarju ne hodišo angeljzi boshji. Shli so fhli k' njemu, " déte poterdi, našhe prošnje sa ozheta so hudimu poglavarju vediti neshi. Na to vši šladko saspijo.

Drugi dan poglavar svojimu pisarju ino fvetovavzu rasodene svoje zhudne sanje rekozh: « Kamorkol sim se nozój oberní, neprenehama sim prošnje shené

ino otrok sa njih ozheta sfishal, tak dolgo nisim imel pokoja, dokler sim obljudil, bersh kakor bo dan, jetnika ispuštiti. » — Naj se to sgodi! Kmalí po tém je bil ozhe is jezhe réshen, objame svojo sheno ino otroke, ino visoko slovijo Boga ino angeljze varhe. — O tako perporozhimo se tudi mi angelizam varham, prosimo jih, naj nas varjejo, de ne greshimo, ino de vse skushnjave serzhno premagamo.

VARUZHKA PRED NESREZHO JE SERZHNA MOLITUV.

Strah ino grosa je na morji, kadar vihár ali burja vstane. Strafhne globozhine se odpirajo, kakor bresdni globoki, vsdiguje valove, kakor hribe visoke, ino se na barko ali zohn podirajo; strahú ino nevarnosti na morji ni sa popisat, ref je: « Kdor moliti ne sná, naj se na morje podá. » — Neki imeniten gospod se podá s' svojo barko na fhiroko morje. Ene dni po tim vstane strafhna burja na morji, barka se she vtaplja. Vse bogastvo, ves

shivesh smezhejo v' morje, pa ferdito morje se ne potolashi. Vsi molijo ino sdihejo k' Bogu sa pomozh. V' ti veliki stiski ino v' fili vsame oblastnik barke majhno nedolshno dete v'roke, ga proti ferditimu nebu vsdigne ino poln savupanja k' Bogu sdiheje rekozh: « O vsmileni Bog Ozhe nebeshki! ako se nas gresnikov ne vsmilish, vsmili se vonder tega nedolshniga otroka, ino savolj njega potolashi jeso svoje ojstre pravize, ino bodi nam milostliv. » Na to ko bi trenil, se je svedrilo, ino tihota zhudapolna na morji postane. Sdaj vsi sposnajo boshjo možno roko, pokleknejo v' barki na kolena, hvalijo ino visoko slovijo Boga ino njegovo previdnost, — Tako tudi moremo mi storiti, v' teshavah ino nadlogah le per Bogu pomozhi ishimo, on nam bode, ker je vsmilen, v' resnizi pomagat.

Vfaki zhas, fosebno v' britkostih aldovajmo Bogu njega edinorojeniga Sina, pokashimo mu njegove presvete rane, ino prosimo ga, naj nam savoljo njega sashushenja nashe pregréhe odpusti,

MARIJA

POMOZH V' SKUSHNJAVAH.

Sveti Franzishek Salesjan je v' svojim shestnajstim letu strahno hude skushnjave imel, kterih se ni mogel dolgo isnebiti. Bog je pustil zhes njega skushnjave priti, (kdo vé njegove fklepe?) de se ima uzhiti, kako mora slab s' slabim ravnati. — Nozh ino dan ni pokoja imel, svojo posteljo je s' folsami omival. Bal se je, de ne bo nikdar svelizhan. Vef shaloften se podá v' zerkev, v' svoji veliki britkosti pred podobo Marije devize poklékne, sazhne grenke folsé tozhíti, ino jo prav poboshno prosi, naj sa-nj prósi v' nebesih per Ozhetu; naj mu vender Bog po njeni profhnji le toljko milosti da, de bo saj tukej njega molil ino zhaftil, zhe ga ravno v' nebesih ne bo flovil: Molil je prav serzhno to molitev: « O premila Deviza mati Marija! spomni se, de ni bilo she nikolj slifhati, de bi bil kdo kdaj sapufhen, ki je k' tebi pribeshal, se tvoji pomozhi priporozhil, ino na tvojo priprofhno klizal. V' tim terdnim saupanji k' tebi hitim, o deviz Deviza! pridi mi v'

pomozh vbogimu gresniku. Matĩ premi-la! ne saversi mojih besedi, ampak vslihi me! » — Kakor hitro je to molitvizo opravil, se njegovo serze oveseli, obzhuti fosebno pomozh Marije devize, ino takó je sadobil ljubi sveti mir pred skufhnjavo. Sveti Franzishek Salesjan, je vsm po-fnemajozh isgled, kako ino s' zhim imamo skufhnjave premagati; kjé tedaj pomozhi iskati.

Satorej perporozhimo se v' skufhnjavah mogozhni prófhnji Marije devize, ino hitro bomo obzhutili mogozhno roko dobre ino vsmilene matere Marije.

MARIJA MOGOZHNA

BRAMBA V' NEVARNOSTI.

Bliso imenitne zerkve Marija Loreta po imeni vevlajo brodnarji. Vsi shelijo sjut-re sv. mafho slifhati, ino se Marii devizi sa pomozh perporozhiti. Vladnik med vsm pravi: Koristno bi bilo jutre na god vnebov-sétja Marije devize sveto mafho slifhati, pa komu bomo nafho barko isrozhili, de tur-fhkim tolovajem v' roke ne pade, kateri is svojih kotov na svojih barkah na kerfhan-

fke famotnize planejo, jih obropajo, ljudi pomorijo, ali jih pa s' premoshenjem s' febo v' fushnost shenejo. — Bersh se neki poboshni brodnar oglasi, Antona so ga klizali, ino rezhe: « Jes sam fim sadoft mozhen s' pomozhjo Marije devize barko pred tolovajem braniti. » Polni saupanja na pomozh Marije gredo vsi k' sveti mashi, le sam Anton v' barki strasho dershi. — Komaj, de odidejo, she od dalezhi vidi Anton tolovajske barke na ravnost proti njih barki veslati. Anton bersh v' toljki nevarnosti na svoje koléna pade, ino prav ferzhno moli: « O Marija, deviz vlih Deviza! profim te, bodi moja mogozhna biám-ba ob uri nevarnosti. Spomni se vsmilena mati! de ni bilo fhe kdaj slifhati, de bi kdo bil sapushen, ki je k' tebi sdihoval, pomagaj mi proti tolovajem se vojskovati. Glej, premila mati! moji sobrodna-riji vse sapusté, tebe vredno pozhaftiti, jes sam strasho dershim, ino fim jim obljudil s' tvojo pomozhjo, Marija! njih barko ovarovati. Refhi me mogozhna gospa isrok tolovajev. » — Komej domoli, in hitro v' sadni kerm barke gre, tolovaji si she barko svojijo, vse me poln saupanja na pomozh Marije mezh, ino odseka nekimu tolovaju, ki je prvi sa barko prijel, roko. Tolovaj sbeshi rekózh: « Hitro

beshimo, vehko vojakov je v' barki skritih, shelé na vse pomoriti. » Tolovaji bersh odvešlajo. Na to pridejo od svete mafhe, strah jih obhaje, ko vidijo tolovaje od njih barke vešlati, pa kmali se potolashijo, ko jim Anton vse rasodene, kar sosebniga se je v' barki sgodilo, tudi roko odseka no jim pokashe. Sdaj vsi sposnajo soseбно pomozh Marije devize, pokleknejo, ino nji v' zhašt lavretanške Litanije molijo. Tak tudi mi storimo!!

SCUBLENO DÉTE. *)

V' Zarigradu ali Konstantinopelni imel je neki slo premóshen jud glashute bliso svojiga poslopja. Terdovratno ino ofhábnó je bilo njegovo ferze, Rahel njegova shena pa je bila prav dobriga ferzá. Eniga samiga sina sta imela, Benjamina po imenu. Benjamin je prav rad s' kristjanskim fanti igral; tudi je njih kerfhanške nauke rad poslušhal, Eniga dne posholi gré Benjamin s' drugim fanti v' zerkov, ino sayshije s' njimi drobtinze sv. reshniga Telefa.

*) Aus Berault - Berkastels Kirchen Geschichte.

Otrok pride posnej domú, kakor druge dneve. Ozhe velik sovrasnik kristjanov prav hudo otroka ima. Déte, kako je she otrozhja navada, vse s' veseljem rasodene, kje je bilo, ino kaj je prejelo.

Mati pa na to rekó: « Benjamin bo refnizhno enkrat kristjan, ker je kruh Najsvetejshiga she pokušil. » Pa—kaj se sgo-di? ”

Eniga dne gredó fkerbna mati po svojim opraviu od doma, ozheta huda jesa savolj kerfhanfke vere slómi; per ti prizhi svojiga otroka sveshe, ino ga v' rasbeleno pezh v' plamen vershe. Skerbna mati k' domu pride, bara, ishe, sdihuje po Benjaminu, pa niker ne najde ga. Po vsih uljazah mesta, kakor sdivjana shenska hiti, poprafhuje, pa ni duha ne fluha od Benjamina.

Zéle fhtir dni ishe povfodi sgubljeniga sina ino klizhe: « Oh moj sin Benjamin! kje si? kje si? Sadnizh gre tudi v' glashute iskat svojiga otroka, sopet klizhe: » Benjamin! kje si? kje si? — Vesel odgovor slifhi: « O moja mati! tukej sim v' rasbeljeni pezhi v' plamenu. » — Shaloftna mati se rasveseli ino rezhe: To je pravi glas mójiga otroka; morde se mi pa sanja? Spet sasilfhi snani glas: « Mati, ljuba mati! refhite me is plamena, v' ra-

sbéljeni pézhi fim ! Mati hitro s' vfo mozh-
 jo vrata odprejo, per vfih krajih fhviga
 plamen is pezhi, ino v' frédi plaména naj-
 de shaloftna mati svojiga otroka. Déte bérsh
 materi rokze poda, ino tako svojiga otro-
 ka is plamena réfhi. Sdaj se materi ferze
 ohladí, vseme otroka v' roke, proti nebu
 pogleda, ino Bogu hvalo da rekozh: » O
 vfigamogozhen Bog! kako modro ino zhu-
 dno je tvoje vladanje, zhaft ino hvala naj
 tebi bo na vse véke. Tudi mojiga otroka
 fi fkos svojiga angeliza refhil, kakor tri
 mladenzhe v' pezhi is plamena. » — Zhes
 dolgo barajo mati Benjamina, kdo te je
 v' pezh v' plamen pahníl? Sami ozhe so
 me v' pezh vergli, sato, ker fim drobtinze
 mozhniga kruha jedil, pravi fante, pa ne-
 ka lepa, lepa gospa me je vezhkrat s' vo-
 do polila, ino kakor juterna rosa mi je
 bil hlad, ki ga je v' frédi pezhi napravi-
 la; tudi jesti mi je dala. Sgodba zhuda-
 polna se je kmali po zelim méftu svedila.
 Veliko jih pride prafhat, kdo je Benja-
 mina v' plamen vergil, kdo ga v' plameni
 pred smertjo refhil? Fantek sam odgovo-
 ri ino rezhe: « Moj lastni ozhe so me sa-
 volj saushitka presv. refhniga Telefa, ker
 jih je jesa terla, v' pézh v' plamen vergli,
 pa neka preshlahtna lepa lepa gospá me
 je v' plamenu hladila, ino mi je jesti da-

la: moja mati so me pa sa roke is pezhi
 refhili. *) Ogenj plamen se me fhe ni
 dotaknil, fhe zhutil ga nisim. » Skos to
 zhudapolno sgodbo vfi sposnajo fosebno
 mozh presvetiga refhniga Telefa, ino ga
 visoko pozhaftijo v' Podobi beliga kruha.
 Mati pa polna hvaleshnosti poklekne ino
 moli: « O moj Bog! velike zhudeshe fi
 nad menoj storil. Ti fi meni fopet mojiga
 otroka dal, uzhih me sposnati sam sebe
 ino tvojiga Sina Jesufa Kristufa. O moj
 Jefuf! kako bi jes tebe ljubila, ki me ta-
 ko ljubih, s' zhim tebi povernila tolko
 dobroto ino vsmilenje? Sama sebe ino
 svojiga fina tebi v' dar prinesem. » Mati
 ino fin fta po tem. ko fta she v' kerfhan-
 fki veri prav poduzhena bila, sakrament
 fvetiga kerfsta prejela. Benjamin je duho-
 ven postal, vsm je bil lep izgled brum-
 nosti ino ponishnosti, smiram je miflil na
 preshlahtno gospó v' pezhi, jo je visoko
 zhafil ino flovil. Njegova narvikfha fkerb
 je bila, svojiga ozhéta k' pravi véri fpre-
 obernti, pa njegov ves trud je bil saftonj.
 Ozhe terdovraten oftane, preklinja sheno
 svojiga fina, Kristufovo vero, ino vse kristja-
 ne. Zefar nevoljen njegove terdovratnosti

*) Letá preshlahtna lepa gospá je bila Maria de-
 viza.

ino hudodelstva vkaše ga hudo martrati, pa—fhe v' fređi martre terdovratnesh preklinja Jesufa ino njega prešvéto vero, ino tako nespokorjen, kakor rasbojnik na krishu vmerje. O varite se terdovratnosti ino takfhine nefrézhne smerti!""

HOJA SA JESUSAM

« Saděni svoj krish, ino hodi sa meno, moj jarm je fladek, ino moje bréme je lehko. » Mat. 11, 28-30.

Révna, prav bogabojezha vdova Nesh po imenu je eno samo hzher, Lisiko, iméla. Skerbna mati je slo sheléla svojo hzher v' kerfhanfkim nauku prav poduzhenó, ino v' strahu boshjim srejeno viditi: sato jo je dala neki brumni gospé v' flushbo, de bi se brumniga shivlenja ino lepiga sadershanja nauzhila. Lisika je bila sale postave, pa fhe lepfhi dushe. Oua ni porajtala, kakor drugi deklizhi na telefno lepoto, le sveto shiveti ino dushe s' zhednostmi lepfhati jo je narbolj fkerbélo. Brumna gospa jo v' strahu boshjim redi, ino jo vezhkrat opominja, de naj v' vsih okóljshinah Jesufa svét isgled posne-

ma, ino sanjim hodi." Vari se moja Lisika ne le famo preshérniga moshkiga spôla, jo gospá svari, temúzh tudi shenfkih, ktere nesramno se pogovárjajo, ena drugo slabih rezhi uzhijo. svoje trupljo prevezh lishpajo, svoje dushe posabijo, ino tako le greshnimu svetu dopadajo. Oh kaj bo is takih? greshnize! Vari se takshnih tovarshij bolj, kakor strupéne kázhe; naj svét rezhe, kar hozhe, zhe je Bog s' tebo, kdo je proti tébi, ino koga se bosh bala?"

Kadar Lisika spet na materni dom pride, bila je všim isgled lepiga prav poshteniga sadershanja. Bila je ponishna, krotka, pokorna, poterpeshliva, s' všim sadovoljna, s' eno besedo, po volji boshji je shivéla. Njeno modro sadershanje je pa drugim možnó merselo, sazhele so jo is nevoshlivosti sovrashiti, terzjalka so jo imenovali.

Pa poterpela je voljno vse te krivizhne beséde po isgledu Jesufa Kristusa, ino je v' djanju pokasala, kakshniga serza je. Savolj lepih zhednost povsodi flovi. Eniga dne po sveti mashi poklizhejo zhestivredni gospod fajmoshter Lisiko v' farovsh, jo pohvalijo savolj lepiga sadershanja ino jo barajo: Lisika, povej mi, kdo te je nuzhil tako brumno ino sveto shiveti?

Lisika. — Hoja sa Jesufam.

Fajmoshter. — Kako pa hodish sa Jesufam?

Lisika — Sjutrej kadar vstanem, se bersh spomnim na Jesufa, kako ljubeshno ino poboshno on k' svojim Ozhetu moli, ino jes svojo slabo molitiv s' njim sdrushim, ino s' Jesufam sklenjena Boga zashim. Kadar delam, se spomnim na Jesufa, koljke britkosti je prestal savolj mene, de me je od vezhniga pogubljenja odre-shil. Zhe imam teshko opravilo, hitro na Jesufovo terpljenje ino smert pomislilim, ino svoje opravilo lahko opraviim. Zhe se hudo zhes mene govori, tiho poterpim ino missim, faj je moj Jesus she vezhi krivizo nedolshen terpeti mogel.

Zhe me sovrashijo ludje, se hitro spomnim na besede Jesufa, kateri pravi: « Ljubite svoje sovrashnike, storite dobro tim, kateri vas preganjajo ino krivo dolshijo, de bote otrozi nebes'hkiga Ozheta. » Zhe imam terplenje ino teshave, hitro pomislilim Jesufove besede, s' katerimi me klizhe sa sebo hoditi rekozh: « Sadeni svoj krish, ino hodi sa meno, sakaj moj jarm je sladek, ino moje bréme je lahko. » Zhe sim nevoljna v' svojim stauu, zhe me reva sadéva, spet hitro pomislilim na Jesufa, tudi on je réven rojen, terda slama v' jaslih je bila njegova posteljza, slabe peljnize so bile njegova odeja.

Zhe sim nepoterpeshljiva v' teshavah ino nadlogah, spet slislim Jesufa is svetiga krisha klizati: « O vi vsi, ki ste s' teshavami ino nadlogami obdani, ki tukaj mémo krisha hodite, pogledjte na me, ali je bolezhina ino shalost vasha vezhi, kakor moja? » Zhe se branim svoj krish sa Jesufam nositi, spet pomislim na Jesufove prebodene roké ino nogé, na njegovo presveto truplo, vsamem svoj lahák krish na ramo, ino hodim sa njim. Zhe grem k' spovedi, imam Jesufa pred ozhmi, kateri je mile solse ino kri prelil savolj mojih pregréh. Zhe slislim sveto mafho, darujem Bogu sklenjena s' Jesufam s' nekervavim daram vse svoje teshave ino nadloge v' odpusthanje svojih grehov, ino grehov zeliga sveta, de bi jih Jesufova presveta draga kri isbrifala. Zhe grem spat, isprafham svojo vest, obúdim serzhno grévnigo, spomnim se na Jesufovo terdo postiljo, na teshék les sv. krisha, na katerim je on isgole ljubesni sa me vmerl, Bogu se v' roke perporozhim ino rezhem: « Ozhe! v' tvoje roke isrozhim svojo dusho! » Zhe me skufhnjave perlisno vabijo Boga sapustiti, molim ino zhujem nad sebo po besedah Jesufa, kateri uzhi: « Zhujte ino molite, de v' skufhnjavo ne padete! » Zhe vabi me skufhnjava k' posvetnimu pre-

grefhnimu veselju, hitro sazhnem premi-
 shljovati Jesufovo terplenje, njegovo smert
 spomnim se njegovih besed: « Svet prei-
 de ino vse njegovo poshelenje, kdor pa
 voljo boshjo stori, ostane vekomaj. » Zhe
 me vabi skufhnjava v' slabo tovarshijo,
 kjér se nedolshnost morí, slifhim svojiga
 ljubesniviga shenina Jesufa Kristufa k'
 meni tako govoriti: « Lisika! kaj, me bo-
 desh sapustila, ino se v' flushbo pregreh
 podala? » Jes pa mu odgovorim: « O
 moj Bog! vsmilen Odrefhenik Jesus Kri-
 stus! nikdar te ne sapustim, sakaj per tebi
 mi je dobro- le v' tvojim varstvu mirno
 pozhivam. Kaj bi sazhela, ko bi tebe sa-
 pustila, kje pomozhi iskala, ker le v' tebi
 je mir ino vezhna sladkost. » — Tako
 je brumna Lisa v' vsih okolshinah isgled
 Jesufov posnemala, ino je sposnala, de ni
 vézhi toláshbe in prijetnosti kakor hoja sa
 Jesufam. Tako tudi mi storimo, ako ho-
 zhemo k' Jesufa priti; faj nas on sam k'
 hoji sa sebó opominja rekozh: « Kdor
 hozhe sa menó priti, naj vseme svoj krish
 ino naj hodi sa meno, jes sim pot, refni-
 za ino shivljenje. »

JSGLLED POTERPLENJA.

Osem ino dvajset let je sveta Ljudvina v' hudi bolésni na terdi slami v' svoji postelji leshála. Js ljubeshni do Bogá je hude bolesni voljno poterpela, nam všim isgled poterpesblivosti. V' svoji bolesni je vezhkrat sdihovala: « Gospod, moj Bog Jeshuf Kristuf! naj posnemam tvoj svet isgled britkiga terplenja. Hvala naj bo tudi tebi sa terplenje, faj ti skos terplenje nebeshko krono slushim: « Ljudvina se je v' britkostih boshji volji vselej podvergla, svoje terplenje s' Jeshufovim sklenila, ino s' njim sklenjena tudi sdaj savshiva nebeshko sladkost. Slovela je savolj bruunnosti ino poterpesblivosti tudi po dalnih krajih. Ravno je molila, kar pridejo trije rasvujsdani vojaki v' njeno revno bajtizo, jo hudo imajo, po tlah jo vlazhijo, ino jo do kervaviga ranijo, po tem si roke vmi-jejo, ino sbeshé. Shalostna sgodba se kmalí své, vojaki so bili k' ojstri kasni ali shtrafingi obsojeni, ona pa sa-nje prosi rekozh: « Pustite jih proste, boshji pravizi ne bodo odshli. »

V' refnizi, eden od treh se je v' morji vtopil, drugi sdivjá ino ymerje, tretji

na smert sboli, jo sa odpufhanje profi,
ino vmerje.

Terpímo tudi mi voljno po isgledu
svete Ljudvine, ako hozhemo krono shiv-
lenja prijéti, ktero je Bog tem obliubil,
kteri savolj njega volno terpijo. O ne mer-
mrajmo zhes terplenje, hvalimo Boga sa-
nj, faj je nam v' svelizhanje!

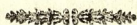
Hvala Bogu sa terplenje,
Ono pride is nebél';
De pollajf'ha nam shivljenje
Nam poshilja shaloft vméč.

Kadar shaloft naf obide,
Nikdar ne obvupajmo;
Saj sa deshjem fonze pride,
Lepfhi fonze rumenó.

Oh obrifh'mo folse mile,
Saj so shlahtne jagodé,
Ki nam bojo fpremenile
Se v' nebesf'ke biferé.

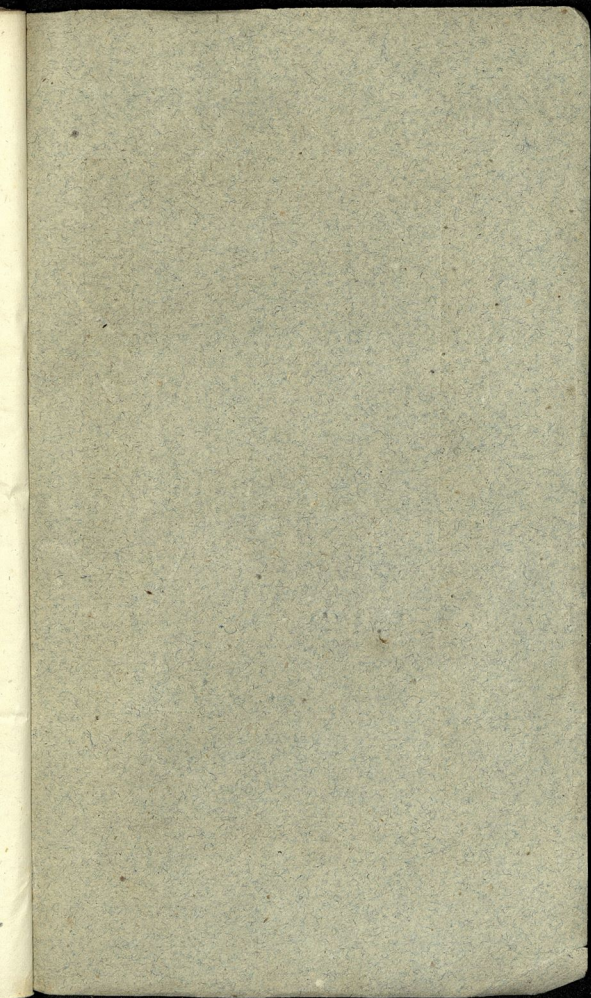

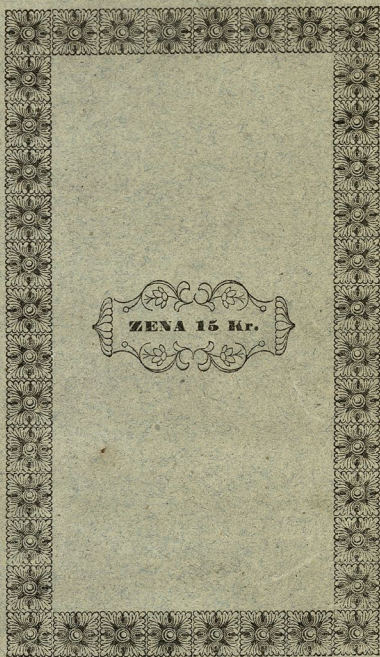
K A S A L O.

	Stran.
Nagovor	3
Peter ves dober fantej	5
Petrovi starishi vmerjejo	12
Peter na poti k' svojimu strizu	21
Peter na strizhovim domu	27
Strashna smert Petroviga striza Isi- dorja	32
Peter v' Novimgradi	37
Pavl	41
Sdihovanje sa rajnim starshi	53
Vezhnost	55
Sosebna ljubesen do starshev	56
Sosebna stanovitnost v' kershanfski veri	58
Ozhitna boshja shtrafinga	59
Ljubesen ishe ljubesni	61
Dva kralja pod eno streho	62
Angelzi nashi prijateli	64
Varuzhka pred nesfrezho je serzhna molituv	65
Maria pomozh v' skušnjavah	67
Maria bramba v' nevarnosti	68
Sgubleno dete	70
Hoja sa Jesusam	74
Jsgled poterplenja	79

ZENA 15 Kr.